

De Dans der Doden

Vijfde deel van de lotgevallen van
Symethra

Van dezelfde auteur, in het Phulax-universum:

- *Gesluisde Ramen (2010)*
- *Lichtloos Labyrint (2016)*

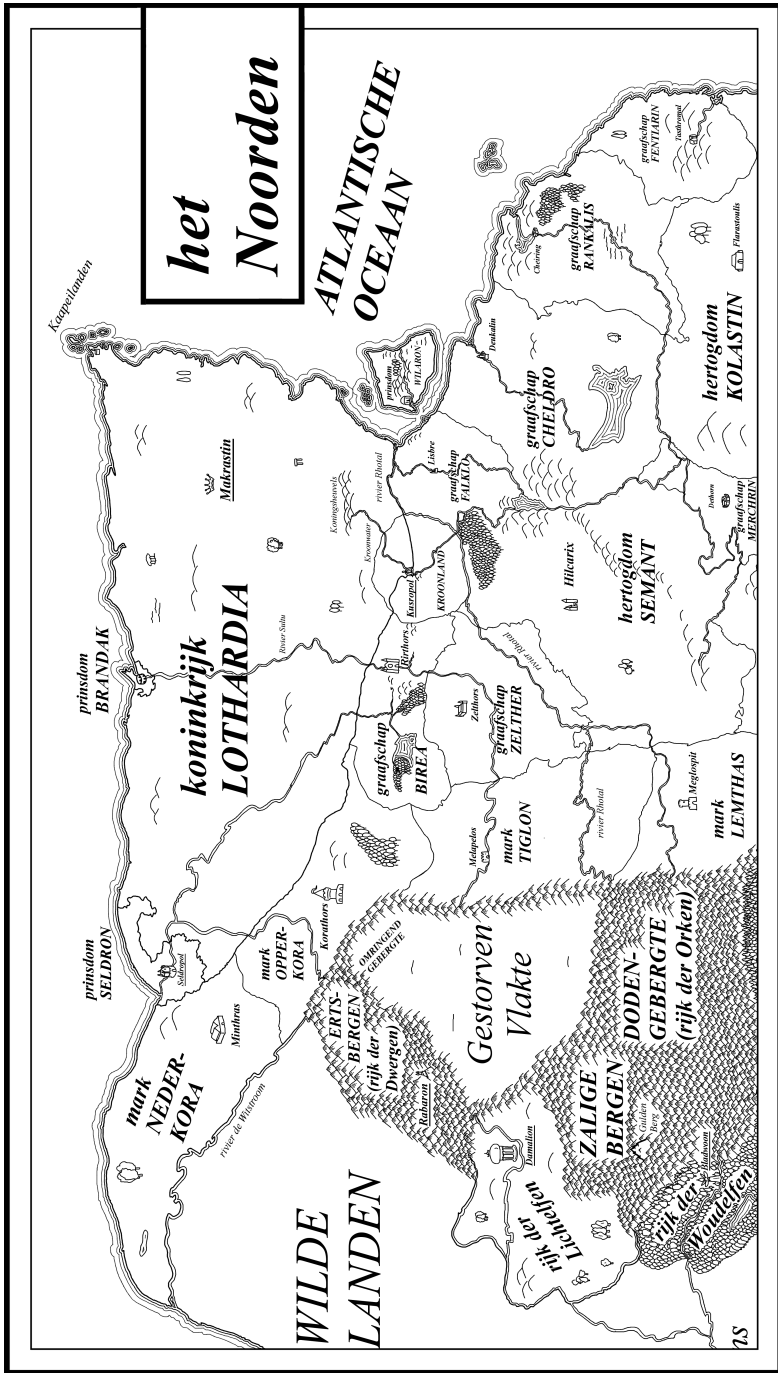
De Lotgevallen van Symethra:

- *Aan de Duisternis Ontsproten (2019)*
- *Splinters van de Duisternis (2020)*
- *De Nieuwe Duisternis (2021)*
- *Keizerrijk der Duisternis (2022)*

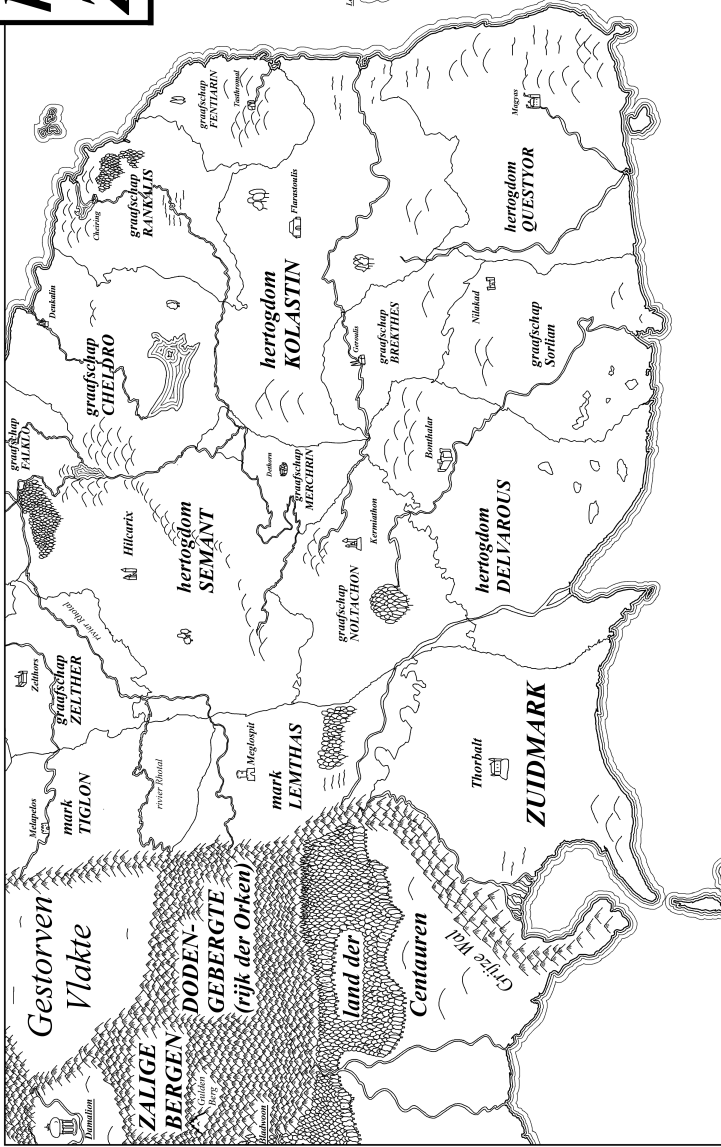
Schrijver: Giel de Reuver
Coverontwerp: Giel de Reuver
© *Giel de Reuver*

het Noorden

ATLANTISCHE OCEAN

het Zuiden

ATLANTISCHE
OCEAN

Gestorven
Vlakte

ZALIGE
BERGEN
DODEN-
GEBERGTE
(rijk der Orken)

land der
Centauren

ZUIDMARK

mark
TIGLON

graafschap
ZELTHER

herzogdom
SEMANT

mark
LEMTHAS

herzogdom
KOLASTIN

graafschap
NOLLECHON

herzogdom
DELVAROUS

graafschap
SORITAN

herzogdom
QUESTYOR

graafschap
BREAETHES

graafschap
CHIEDRO

graafschap
RANKEVIS

graafschap
PENTLIDON

Lambertus

**ATLANTISCHE
OCEAAN**

prinsdom
SELDRON

mark
NEDER-
KORA

LOTHARDIA

**WILDE
LANDEN**

ERTS-
BERGEN
(rijk der
Dwerfen)

Rabaron

mark
OPPER-
KORA

Korathors

Gestorven
Vlakte

rijik der
Lichtelfen

Dumalion

ZALIGE
BERGEN

DODEN-
GEBERGTE
(rijk der Orken)

Gouden
Berg

rijik der
Woudfelfen

Blakwou

(Ergens
hier ligt het
Feeënrijk)

land der

Centauren

**WILDE
LANDEN**

Grijze Wal

**het
Westen**

**ZUIDER-
EILANDEN**

Wat vooraf ging...

In de voorafgaande delen van *De Lotgevallen van Symethra* hebben we Symethra zien uitgroeien van een verschoppeling tot een heldin van mogelijk legendarische proporties, dit alles tijdens de opkomst van haar vijand Nyctoreth, de herrijzenis van het Duister Verbond en de uiteindelijke ondergang daarvan. Toch eindigt haar geschiedenis daar nog lang niet mee...

Symethra was geboren in Prondors uit een verboden daad, waar haar moeder ten onrechte medeschuldig aan geacht werd, zodat Symethra opgroeide als pleegkind van Molan de barbier, voortdurend blootgesteld aan de afkeer van haar stadsgenoten. Juist dat maakt dat Symethra als tiener de stad moet verlaten en zodoende verwickeld raakt in gebeurtenissen die de loop van de Sogremeniaanse geschiedenis veranderen.

De verantwoordelijke voor die geschiedenis is Nyctoreth. In zijn hoogmoedige plan om de troon te bemachtigen terroriseert hij de heuvels van midden-Birea en verwoest uiteindelijk het dorp waar Symethra en Molan zijn gaan wonen. Vervolgens vergiftigt hij de keizer. Met de combinatie van hekserij en conventionele geneeskunde kan Symethra de vorst echter redden. Zo maakt ze ook kennis met Dalos, een jonge soldaat die verliefd op haar is. Hij krijgt in de loop van het avontuur een vreemd magisch zwaard in handen.

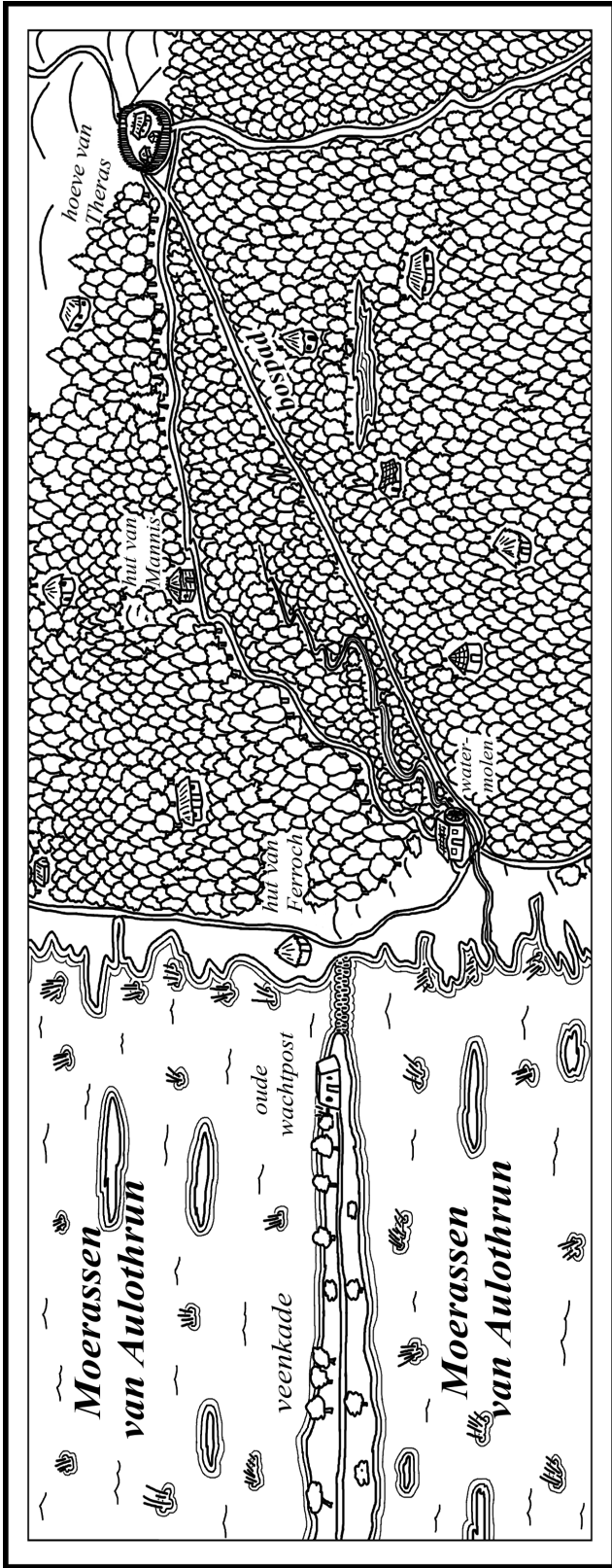
Dalos en Symethra nemen deel aan een missie om Nyctoreth te stoppen wanneer blijkt dat hij de Tien Splinters aan het samenbrengen is. Nyctoreth slaagt echter in zijn opzet en laat Noxoran, de Grote Demon, terugkeren naar Sogremenia om het Duister Verbond nieuw leven in te blazen en het keizerrijk te veroveren. Symethra moet als gevangene lijdzaam toekijken hoe duistere hordes op het rijk worden losgelaten.

Maar Symethra is veel taaier dan Nyctoreth en zijn demonische Meester ooit hadden gedacht. Met behulp van Rago de Aardman ontsnapt ze uit de kerkers van het door de vijand veroverde paleis. Op haar vlucht ontmoet ze Kallin de stadsbeul, die heimelijk een keizerlijke agent is en een opstand in de hoofdstad beraamt. In zijn huis maakt ze kennis met Sabeth, die haar verdwenen moeder blijkt te zijn. Samen trekken ze naar het noorden maar belanden opnieuw in handen van de Demon, die op het punt staat de oorlog te winnen en ook Dalos gevangen neemt. Op het laatste moment slaagt Symethra erin zich te bevrijden en met Dalos' zwaard

Noxorans kracht te breken en hem terug naar de Geestenwereld te verbannen.

De strijd is echter niet zonder offers geweest. Symethra en Dalos hebben veel dierbaren verloren en zijn vastbesloten om Nyctoreth, die in de chaos ontkomen is, te laten boeten voor wat hij heeft aangericht. Als agenten van de keizer gaan ze op weg op hem op te sporen en te laten berechten. Kallin en Sabeth gaan mee, net als Dalos' oude dienstmakers Diom en Jolaus, en Lenya, een prostituee die in de Vrijstad Leutheria een dubbelleven leidde als spion. Ook Natande, een voormalige dienstmeid van Nyctoreth die hem allesbehalve een warm hart toedraagt, gaat met hen mee. Maar Nyctoreth is niet van plan om op een schavot te eindigen of zich stilletjes terug te trekken...

ELFDE BOEK: DE
MAGIËR

CXLVII. Lijkenroof

‘Godveredorie, ik word helemaal lijp van al dat getrek...’

Lochas nam een slok brandewijn. ‘Nou ja, er zit weinig anders op... als je aan je gerief wil komen...’

Tires keek hem van onder zijn wenkbrauwen nijdig aan. ‘Ik heb het over dat rondtrekken, idioot. Straks komt de herfst en dan moeten we snel een dak boven ons hoofd hebben, want anders...’

‘Nou, dat kan nog wel effe duren,’ zei Lochas. ‘We zijn al een paar dagen geen huis of herberg tegengekomen. Het is hier nogal dunbevolkt.’

‘Ja. En daar maak ik me nou juist zorgen over,’ zei Tires. ‘We zijn te lang doorgedaan met trekken en nou zitten we in de penarie.’

‘We kunnen toch moeilijk teruggaan,’ zei Lochas. ‘Als iemand ons daar herkent...’

‘Dat zeg ik toch ook niet, ei?’ snauwde Tires. ‘Natuurlijk kunnen we niet terug. Maar we moeten snel ergens onderdak vinden, voor het buiten te koud wordt.’

‘Ja,’ zei Lochas, ‘maar wie neemt er nou mensen in huis voor de winter alleen? Juist dan, als er minder eten is, komen d’r twee gasten aan je deur voor werk en onderdak. Dan weet je ook zodat ze er in de lente, als er méér werk te doen is, tussenuit piepen. Ik zou nee zeggen.’

‘Als we zo gaan beginnen kunnen we net zo goed meteen onszelf kapot steken,’ zei Tires. ‘Kom op, zeg!’

Lochas nam nog een terug. ‘Ik zou d’r wel wat voor voelen. Weer een lekker huissie, een echt bed. En een behoorlijke hap elke dag, in plaats van steeds maar weer hopen dat je wat tegenkomt. Hmm... En misschien nog eens een behoorlijk “stukje vlees”. Hè? Geen getrek meer!’ Hij lachte vooral omdat hij wist dat het Tires pissig maakte.

‘Ik wacht wel tot ik zo’n wijf tegenkom, ja,’ zei Tires bars. ‘Ik ga hier niet in de open lucht lopen rotzooien en zeker niet met jou in de buurt.’

‘Dan sta je al een tijdje droog,’ zei Lochas grinnikend. ‘Terwijl dat toch zo op te lossen is, als je wilt.’

‘Donder op, man!’ zei Tires. ‘Zo met z’n tweeën denken d’r vast al meer dan genoeg dat we flikkers zijn!’

Lochas gierde het uit. ‘Serieus? Je maakt je druk of mensen zoiets van je denken? Je bent godverdomme struikrover!’

Tires vloog overeind en greep Lochas bij de rand van zijn

kaproen. 'Hou je kop, idioot! Wou je het van de daken schreeuwen?' Hij trok zo hard en dreigend aan de kaproen dat Lochas nog niet omver getrokken werd.

'Hee, rustig, man!' riep Lochas. 'Rustig! Sorry!'

Tires kalmeerde en liet Lochas weer los. 'Echt, wat ik hier doe met jou...? Denk je dat dit een spelletje is of zo?'

Lochas ging daar niet op in. Je deed niet wat hij en Tires deden zonder een gezonde dosis schijt aan alles te hebben. Schijt aan de regels en aan de lui die ze maakten, handhaafden of predikten. En schijt aan de lui die je uitknepen. Geen zin om de hele dag te ploeteren voor nop, maar gewoon rustig wachten op het volgende kansje en het dan pakken. Dat was hoe Lochas het zag. Hij was vrij en deed wat hij deed omdat hij schijt had. Tires zag dit echter als een kwestie van overleven. Volgens hem zat er gewoon te weinig brood in "eerlijk" werk, maar hij zag dit alsnog als keihard werken. Net als Lochas vond hij dat al wie ze te grazen namen gewoon pech had, maar in tegenstelling tot Lochas had hij niet zozeer schijt. Hij beredeneerde helemaal dat het een kwestie was van eten of gegeten worden. Tires vond net als Lochas dat het systeem niet eerlijk was, maar zag het roven daarom bijna als een principekwestie. Of als iets waar hij door het systeem toe gedwongen was. Lochas vond meer dat je er lak aan moest hebben. De sukkels die ze te grazen namen waren zo goedgegelovig om te denken dat dat domme systeem eerlijk was. En dat was maar goed ook, want het maakte zijn leven een stuk gemakkelijker. Stel je voor dat iedereen zou gaan roven. Dan werd het er niet veiliger op, want je kreeg rovers die elkaar gingen beroven. Nou ja... De stinkerds zouden natuurlijk al lang voor het zover was tot ingrijpen overgaan. Want hoe meer de mensen last hadden van rovers, hoe meer ze gingen morren. Dus als de stinkerds hun systeem wilden behouden, moesten ze af en toe doen alsof ze wel degelijk om die sloebers gaven. Bovendien zat geen enkele stinker op grote roversbendes te wachten. Die zouden toch maar eens zo brutaal worden dat ze de rijke stinkerds ook gingen lastigvallen.

Nee, het systeem zou alleen verdwijnen als de sloebers het met zijn allen omver wierpen. Maar Lochas maakte zich geen illusies. Dat ging echt niet gebeuren. De meeste durfden toch niet. Of ze waren gewoon zo dom dat ze echt dachten dat het systeem goed was. En als het toch ooit gebeurde, dan zou er vroeg of laat een leider van de opstand zijn die zelf zijn zakken ging volproppen en de lakens ging uitdelen. Hetzelfde systeem in een nieuw jasje. Het was beter om al die ketenen in je eentje af te werpen en dan te

doen wat je zelf wilde. Ja, het was nog steeds knokken en het was gevaarlijk, maar dat gold eigenlijk sowieso voor het leven. Nu wist hij tenminste waar hij aan toe was. Lochas hield zichzelf niet voor de mal.

In de tussentijd had Tires zijn pijp opgestoken en zat er chagrijnig trekjes van te nemen. Lochas besloot het voorbeeld maar op te volgen. Hij nam zijn pijp en tabakszak. Ook niet veel meer. Hij stopte de pijp, hield een takje in het vuur en stak het ding aan. 'Weet je,' zei hij, in de hoop de strijdbijl te begraven, 'je hebt ook wel gelijk.'

Tires zei niets, maar keek hem met een knorrige, vragende blik aan.

'Volgens mij wordt de grond hier veenachtig,' ging Lochas verder. 'Ik denk dat we richting een moeras aan het gaan zijn.'

Tires knikte en gromde instemmend.

'Dus verder naar het westen kunnen we niet. En terug kan ook niet. Dus doen we noord of zuid?'

Tires pafte wat op zijn pijp en blies wat rook uit. 'Weet ik veel...' mompelde hij. 'Hm. Zuid is beter, denk ik.'

'Toch wat onbekender, hè?'

'Hm, ja. En verder weg van die oorlog.'

'Joh, die is toch al tijden afgelopen?'

'Nee... Zelfs als iemand duidelijk verloren heeft vecht 'ie soms nog maanden door tegen beter weten in. Dus het kan nog best onveilig zijn. En het is in dat noorden sowieso een puinhoop, joh. Klerezooi.'

'Kaalgeplukt waarschijnlijk.'

'Te weinig eten, huizen weg. Kan allemaal best, weet je. Als we d'r heen gaan, zijn we straks zelf de lul.'

Lochas knikte. 'Sowieso, als we onderdak willen...'

'Ja, dan moeten we daar niet zijn.' Tires wreef met een zuur gezicht over zijn nek. 'Godver, ik zou wel weer eens een echt bed willen. Ik heb me vandaag toch een gruwelijk zere nek. Godverdegodver.'

'Neem dan een borrel, man. Dat helpt.' Lochas hield hem de flacon voor.

'Nèh... Eerst pissen,' bromde Tires. Hij stond moeizaam op en slofte de bosjes in.

'Niet aan geile wijven denken, hè?' riep Lochas hem na. 'Anders heb je straks ook een zere schouder!' Hij kon het niet laten.

'Ach, tief op, man!'

Lochas grijnsde. Vroeger had hij wel gefantaseerd over eropuit

trekken en over de wereld zwerven. Maar toen had hij zich voorgesteld dat hij zou weglopen met een mooie meid of met zijn beste vriend. Intussen lag dat toch heel anders. Om te beginnen geloofde hij niet meer in droomliefde. Daarbij wist Lochas tegenwoordig ook dat hij een mooie vent misschien ook wel waarderen kon. Maar bovenal was Tires zeker geen mooie vent en eigenlijk ook niet echt een vriend. Meer een irritante chagrijn met wie Lochas bij gebrek aan beter optrok. Hoe was dat ook alweer begonnen? Lochas was rond gaan trekken, als landloper, op zoek naar klusjes. Maar erg blij met al het vele werk en weinige loon was hij niet geweest. En toen had hij Tires ontmoet en...

Zijn gedachten werden verbroken door een felle schreeuw. Geen gewoon gillette, maar echt een ongecontroleerde schreeuw van pijn, alsof er iemand plotseling door folteraars gegrepen was. Het duurde even voor het tot Lochas doordrong dat de schreeuwende stem die van Tires was. Tires, die krijste alsof zijn leven van het volume afhing!

Lochas stond op en spurte de bosjes in. Het gegil was intussen verstomd. Tires stond iets verderop, hijgend tegen een boom geleund.

‘Hee, joh, wat is t’r?’ riep Lochas.

Tires deed zijn mond open om te antwoorden maar meteen verkrampte hij en krijste het opnieuw uit van de pijn. Hij bleef maar schreeuwen en stuiptrekken. Bij de volgende schreeuw greep hij zijn hoofd, toen zijn gezicht, toen zijn nek en borst. Hij ging door de knieën en bleef hijgend zitten.

Lochas bleef vertwijfeld staan. ‘Wat is er, man? Wat heb je?’

Tires keek hem even aan en greep toen met een benauwde kreet zijn borst. Hij kromp ineem en plofte op de grond. ‘Nee...’ hijgde hij. ‘Nee.... neeAAAAAAAAHHHHHHH!’ Hij rolde om, gillend, spartelend en rochelend. Toen verstomde hij met een benauwde kerm. Zijn ledematen verslaptten zodat hij languit stil kwam te liggen. Zijn mond hing verbaasd open en zijn ogen staarden wijd open maar leeg naar het bladerdak boven hem.

‘Tires? Tires?’ Lochas boog over zijn gevallen makker heen. Hij wapperde met zijn hand langs de starende ogen en voelde aan de mond. Geen reactie en geen adem. Hij voelde voorzichtig aan Tires’ borst. Hij hoopte half dat die hem ineens een lel zou geven en zou roepen dat hij zijn poten thuis moest houden. Maar ook hier voelde hij geen ademhaling. En geen harts slag.

‘Jezus Christus...’ fluisterde Lochas. Hij stond op, maar bleef geschokt naar het lijk staren. ‘Godverdomme...!’ Wat nu? Oh god, oh

god, wat nu? Dit had Lochas nog nooit meegemaakt. Niet in zijn eentje, in het midden van niks. En zomaar ineens! Wat was er met die gast gebeurd? Waar sloeg dit op? Hij was niet ziek geweest, niet krakkemikkig... Maar hij was ineens gaan gillen als een speenvarken en dood neergevallen!

Lochas draaide zich om en liep snel terug naar de open plek, waar het vuur nog steeds brandde.

Oh god, wat nu? Hij greep de flacon en nam nog een teug – zo groot dat hij ervan moest hoesten. God, wat moest hij nu? Zo kon hij toch niet gaan slapen, met dat lijk daar verderop? Hij zou geen oog dichtdoen. Wat dan? Begraven? Dat idee leek hem pas echt vreselijk. En veel te zwaar. Hij had trouwens ook geen gereedschap bij zich.

Vuur... Misschien kon hij het verbranden. Zou dat een idee zijn? Beter dan zijn maat daar gewoon te laten liggen.

Met tegenzin liep hij terug naar die vervloekte plek en hurkte neer. Dit zou wel even sjouwen worden. Met moeite sjoerde hij het slungelige lichaam over zijn schouders en tilde het van de grond. God, dat hij op dit uur nog zo liep te zeulen!

Hij liet het lijk naast het kampvuur van zijn schouders glijden, waar het met een harde plof op de grond landde. Dat vuur was in elk geval veel te klein, zag hij meteen. En het uitbouwen zou ook wel heel veel werk worden. Kon hij het anders gewoon in de hens steken? Nu hij erover nadacht zou het wel zonde zijn omdat zomaar met het hele zaakje te doen. Die kaproen zag er bijvoorbeeld nog best wel goed uit. En nu hij zo keek zag hij nog wel meer nuttige dingetjes. Een mes, een riem, schoenen.... Je kon er nooit teveel van hebben. En Tires had het allemaal toch niet meer nodig.

Voorzichtig prutste hij aan de riem. Er hingen een mes, een heuptas en een tabakszak aan. Mooi, pik in! Hij liet de leren tong uit de gesp glijden en trok de riem onder Tires' middel vandaan. En nu de kaproen dan maar. Lochas schuifelde naar voren en greep de stof. Zijn blik viel daarbij recht in die starende ogen. 'Kijk niet zo naar me...' mompelde hij. Het gaf hem de kriebels, dus hij strekte zijn hand uit naar de ogen om ze dicht te drukken. Die aanraking deed hem even terugdeinzen. Getverdemme, daar hij griezelde hij pas echt van! Lochas slikte even, stak snel zijn hand nog eens uit en drukte de ogen dicht.

'Zo...' zei hij zachtjes. 'Welterusten, ouwe rakker.' Hij grijsde even. 'Ouwe rukker.' Hij kon het nog steeds niet laten. Tires zou die opmerking gehaat hebben. En dat maakte het pas echt een waardig afscheid. En nu die kaproen. Lochas boog zich voorover.

Op dat moment vlogen de dode ogen ineens weer open. Uit de mond kwam een gedachteloze kreun. Lochas schrok zich lam. Dit... Dit kon niet! Tires was dood! Dat had hij zeker geweten! Maar hoe kon dit dan?

Voor Lochas die gedachte rond had, hadden Tires' handen zijn nek vastgepakt. Lochas krijste en greep de twee handen. Het gezicht en de ogen waren op hem gericht, maar diezelfde ogen leken niet echt naar hem te kijken. In plaats daarvan staarden ze nog steeds in de verte, terwijl het gezicht uitdrukingsloos bleef. De stem bracht alleen een soort hersenloos gereutel voort. Maar die handen... Die waren ongelooflijk sterk. Ze trokken Lochas langzaam naar het gezicht toe – Lochas sribbelde zo hard tegen als hij kon – terwijl het gezicht nog steeds mat en emotieloos bleef. De mond ging langzaam open en toonde alle tanden die er nog in zaten.

Nu krijste Lochas zelf: 'Nee! Nee, rot op!! ROT OP!!'

CXLVIII. Het zieke jongetje

De regen kwam met bakken neer. Het maakte het zicht er niet beter op.

‘Dat is verdorie de derde dag op rij dat het maar blijft gieten,’ gromde Jolaus. ‘Ik ben het nou wel zat.’

‘Tot zover het zonnige zuiden,’ zei Lenya droogjes.

‘Is het op Leutheria ook zo erg?’ bromde Jolaus.

‘Niet vaak. Als het er regent, regent het flink. Maar dan zijn er tenminste huizen om in te schuilen.’

‘En ik hoop dat we er gauw ook eentje vinden,’ zei Kallin, ‘want ik denk niet dat hier een spelonk in de buurt is. En als we in die regen moeten slapen, hebben we geen kampvuur.’

‘En geen nachtrust,’ gromde Jolaus.

‘Volgens mij ligt daar verderop wat,’ zei Dalos. ‘We worden op ons wenken bediend.’

Inderdaad. In de verte lag een soort houten versterking. Waarschijnlijk een hoeve met daaromheen een houten palissade, waarvan de bovenkant in scherpe kartels omhoog stak als een rij tanden van een roofdier. Toen ze dichterbij kwamen werd de greppel die eromheen lag ook zichtbaar: een dubbele, vol met scherp geslepen staken. Erg uitnodigend zag het geheel er niet uit.

‘Vriendelijke lui hier zo te zien,’ zei Diom.

‘Je hebt ze nog niet eens gezien of gesproken!’ zei Sabeth belerend. ‘Ik kan me best voorstellen dat ze gewoon een beetje voorzichtig moeten zijn.’

Daar zat wat in. Ze waren de hele dag nog geen huis tegengekomen. Laat staan dat er een burcht in de buurt was die bescherming kon bieden. Deze hoeve was praktisch een soort burcht, alleen dan van hout. Hij zou geen stand houden tegen een grote krijgsmacht, maar in elk geval wel tegen roversbendes. En welke grote krijgsmacht zou trouwens met alle geweld die ene boerderij in deze streek willen innemen? Alleen een hele wanhopige...

Dalos stapte af en liep over het pad naar de poort. Het was de enige plek waar de greppel doorbroken werd. En aan de bemodderde sporen te zien liep het vee er regelmatig over om buiten te grazen.

Lenya kneep haar natte haar uit. Het hing zo onderhand tot en met haar schouders. ‘Typisch. Het stort de hele dag en als je eindelijk gaat schuilen stopt het weer.’

‘Eerst maar eens zien dat we mogen schuilen,’ zei Symethra.

Maanden trokken ze nu al rond op zoek naar Nyctoreth. Die liet zijn sporen niet half zo duidelijk achter als dit vee. Aanvankelijk was er nauwelijks een spoor geweest. Met moeite hadden ze toen een aanwijzing ontdekt toen een boer zei dat hij twee kerels gesproken had. Eén van die kerels had qua omschrijving te veel op Morach geleken om hem niet te zijn. Zo waren ze al vragend, kijkend en gissend steeds weer op een spoor gekomen. Meerdere keren waren ze het spoor kwijtgeraakt, maar tot nu toe hadden ze vroeg of laat weer iets gevonden, zij het dat ze af en toe maar hadden moeten hopen dat het geen vals spoor was. Het had geholpen om er rekening mee te houden dat Nyctoreth zich bij voorkeur ’s nachts verplaatste en het liefst door dunbevolkte gebieden trok. Zijn route leek wat vreemd, waarschijnlijk met de bedoeling om achtervolgers af te schudden. Eerst was hij blijkbaar in een soort kronkelbeweging richting zuidzuidoost getrokken, alsof hij naar Leutheria had willen vluchten. Vervolgens was hij echter in een flauwe bocht naar het zuiden afgebogen, daarna naar zuidwest om uiteindelijk weer in westnoordwestelijke richting te gaan. Een erg logische richting leek dat niet, want de Grijze Wal oversteken naar de Wilde Landen kon je beter in het uiterste zuiden proberen, met name als geen kans wilde lopen om achter de bergen op de Centauren te stuiten. Als gewapende vreemdeling door hun wouden trekken was naar men zei behoorlijk af te raden. Symethra vermoedde dan ook dat Nyctoreth vlak voor de bergen zuidwaarts zou afbuigen. Er leek in elk geval geen logischer plan voorhanden.

Nadat Dalos op de poort geklopt had, duurde het even voor er een stem klonk. ‘Ja?’ Een jong gezicht met spitse kin en hazentanden keek over de puntige bovenkant van het hek heen.

‘Goedenavond,’ zei Dalos. ‘Wij zoeken een plek om te overnachten!’

De jongen bekeek het gezelschap en wierp een snelle blik over zijn schouder. Vervolgens schudde hij zijn hoofd. ‘Nee, spijt me.’

Dalos stak een munt omhoog. ‘Ook niet tegen betaling?’

Dat trok de aandacht van de jongen. ‘Wacht effe.’ Zijn hoofd verdween weer. Er klonken zachte stemmen van achter de omheining.

Toen klonk er het geluid van een zware grendel die opzij getild werd. Het hek ging een beetje open. Even verwachtte Symethra dat de jongen weer zou verschijnen, maar in plaats daarvan verscheen er een plomp gebouwde man van in de veertig met een nogal

onvriendelijk gezicht in de opening. Hij keek onderzoekend naar het hele groepje.

‘We hebben geen kwaad in de zin,’ zei Dalos. ‘We zijn slechts op doorreis.’

‘Ja, dat zie ik,’ zei de man kortaf. ‘Nee, acht is echt te veel.’

‘Maar we zijn bereid goed te betalen,’ zei Dalos.

‘Weet je wat het me kost?’ zei de man. ‘Eten voor iedereen en voor die beesten! Oh, en dan krijg ik poen om nieuw eten te kopen zeker? D’r zit hier niks in de buurt, hoor! En ik heb al genoeg aan m’n kop!’

‘Iets waar we mee kunnen helpen, misschien?’ zei Dalos. ‘Dan eten we verder onze eigen proviand en slapen we in de stal of op het terrein? Ik heb genoeg sterke handen bij me.’

De man wierp Dalos een grimmige blik toe. ‘Die maken m’n kind niet beter,’ zei hij bitter.

‘Maar ik misschien wel,’ zei Symethra. ‘Ik ben arts.’ Ze stapte af en liep naar de poort.

De man bekeek haar onderzoekend, maar zijn houding bleef achterdochtig. ‘Dat kan iedereen wel zeggen.’

‘Niet iedereen hoeft mee,’ zei Symethra. ‘En uw antwoord op ons verzoek hoeft er niet van af te hangen. Laat me gewoon even kijken of ik iets doen kan.’

‘En zij dan?’ zei hij met een knik naar de rest.

‘Zoals ik zei, niet iedereen hoeft mee,’ zei Symethra. ‘Ik heb er graag eentje bij me om te assisteren, maar meer niet.’ Dat was niet helemaal waar. Een assistent had ze niet per se nodig, maar het leek haar niet zo prettig om in haar eentje een hoeve vol vreemden binnen te gaan. Je wist maar nooit.

De man keek haar nog even aarzelend aan, maar bromde toen: ‘Goed dan.’

Symethra keek om naar de anderen. Het liefst zou ze Dalos of Kallin meenemen, maar dat leek haar niet erg geloofwaardig. Bijna had ze Sabeth of Lenya gevraagd, maar toen bedacht ze zich iets. Als er een bekende in de hoeve verborgen zou zitten...

‘Natande?’

Het was even stil, zodat Symethra vreesde dat Natande verrast zou antwoorden. Maar tot haar opluchting knikte Natande braafjes en stapte van haar paard af.

De man schoof zijn poort wat verder open. Symethra stapte erdoor. Op het terrein erachter stond een grote boerderij met lemen muren en een rieten dak. Eromheen stonden wat kleinere gebouwen, zoals een werkplaats met afdak, een schuur en een

grote spieker¹. De boerderij was duidelijk groot genoeg om een woongedeelte en een grote stal voor het vee te bevatten.

Toen Natande ook was binnengekomen sloot de jonge knecht snel de poort weer, maar deed de grendel er nog niet op.

Symethra wendde zich tot zijn baas. 'Mijn naam is...'

'Je naam kan me wat,' zei hij nors. 'Ik wil liever weten of je kan helpen of niet.'

'Wat heeft je kind precies?'

'Dat wil ik graag van jou horen.'

Symethra bedwong de neiging om geïrriteerd te zuchten. 'Wat zijn de verschijnselen? Koorts? Pijn? Uitslag?'

'Koorts, ja,' zei de man. 'Ga je nou nog kijken?'

'Ga maar voor.'

De man slofte voor hen uit naar de boerderij en ging naar binnen zonder te wachten, dus volgden ze hem maar. Voorin het gebouw was een ruime zaal, zonder onderverdeling in kamers. In het midden ervan was een grote vuurplaats met een rookgat erboven en banken eromheen. Ervoor stond een lange tafel en langs de muren waren op houten verhogingen de bedden gemaakt, meestal op dikke strozakken. In een hoek achterin zat een vrouw op een krukje. Het bed waarnaast ze zat leek aanvankelijk gewoon een berg, maar toen Symethra dichterbij kwam zag ze een kleine hardos boven de dekens uitsteken.

'Wie zijn dat?' vroeg de vrouw aan haar man. Ze zag er erg moe uit. In tegenstelling tot haar echtgenoot was ze slank en lang.

'Zij zegt dat ze dokter is,' zei de man, en hij wees met zijn duim naar Symethra. 'Hopelijk hebben we er wat aan.'

Symethra hurkte naast het bed neer. Het kind bleek een jongetje van een jaar of acht te zijn. Kwetsbare leeftijd nog dus. Zo te zien was hij wakker, maar hij zag er koortsachtig uit.

'Zo,' zei Symethra zachtjes. 'Ik ben Symethra. En wat is jouw naam?'

'Edrin,' zei het jongetje.

Symethra voelde aan zijn voorhoofd. Het was gloeiend warm. 'Heb je ergens pijn, Edrin?'

'Hoofd... Benen...' mompelde hij.

Dat klonk als griep. 'Laat me je pols eens voelen.' Symethra nam zijn arm en legde haar vingers op zijn slagader. De polsslag voelde normaal, dus ze wendde zich tot de moeder. 'Wanneer is het begonnen?'

1 Graanopslag, verhoogd tegen vocht en ongedierte

‘Ongeveer een week geleden. Het gaat maar niet over en we snappen niet waarom.’ Er klonk angst in haar stem door. Waarschijnlijk was ze al eerder een kind verloren. Of meerdere.

‘Heb je last van je neus of je keel, Edrin?’ vroeg Symethra aan het jongetje.

‘Niet meer...’ zei hij. ‘Alleen in het begin.’

‘Heeft hij plekken op zijn huid?’ vroeg ze aan de ouders. ‘Vlekken of strepen?’

‘Ik denk het niet...’ zei de vader, maar erg zeker klonk het niet.

‘Mag ik eens kijken?’

Ze haalden de dekens van het rillende kind af en trokken zijn hemd omhoog.

‘Kijk, daar hebben we ze.’ Op de romp zaten een stuk of wat rode puntjes. ‘Waterpokken.’

De moeder wierp de vader een verwijtende blik toe. ‘Theras, je zei dat je goed gekeken had!’

‘Dat dacht ik, ja,’ zei hij haastig, maar niet erg geloofwaardig. ‘Waarom zit het dan niet in zijn gezicht?’

‘Ja, dat vind ik ook vreemd,’ zei Symethra. ‘Na een week zou het veel zichtbaarder moeten zijn. En die keelpijn... Nee, dit is iets wat op waterpokken lijkt, maar het is het niet. Dwergenpokken, misschien.’ Ze stond op en begon naar de deur te lopen. ‘Even naslaan hoe dat zit.’

‘Is het ernstig?’ vroeg de moeder met klem.

‘Ik heb dit nog niet eerder bij de hand gehad,’ zei Symethra. ‘Ik moet echt even alles grondig nalezen voor ik uitspraken durf te doen. Dus even niet storen, alstublieft. Natande, kom je even mee?’

Terwijl ze buiten op Natande stond te wachten haalde ze haar boek vast uit haar tas en dood of ze erin bladerde.

‘Wat denk jij?’ vroeg ze zachtjes, zonder op te kijken, toen Natande naast haar kwam staan.

Natande begreep wat Symethra bedoelde. ‘Ik heb nog niemand gezien die ik herkende. Zoals gewoonlijk.’

Het was te hopen geweest, maar Symethra had er al niet al te veel van verwacht. Ze hadden al die maanden nog geen glimp opgevangen van Nyctoreth of welke handlanger van hem dan ook. Alleen wat vage sporen en geruchten. Twee maanden geleden hadden ze regelmatig verse kampvuurresten gevonden, zodat het erop geleken had dat ze in de buurt kwamen, maar ook dat was maar van korte duur geweest.

‘Heb je gezien wat hij heeft?’ vroeg ze.

‘Dwergenpokken, zei je?’

'Ken je dat?'

'Nee.'

'Dat dacht ik al. Het komt soms voor bij kinderen. Vrijwel altijd kinderen die geen waterpokken hebben gehad. Die krijgen ze daarna vaak ook niet meer. Ik denk dat die twee ziektes verwant zijn. Alleen zijn Dwergenpokken gewoonlijk heel mild. Hij had er met hooguit een paar daagjes koorts vanaf moeten komen. En er is nog iets vreemds... Dwergenpokken komen vooral voor in bergachtige omgevingen of gebieden die daar echt vlak tegenaan liggen. Zo dichtbij zitten we volgens mij niet.'

'Is dat omdat het van de Dwergen komt?'

Symethra wuifde die suggestie weg. 'Nee, niet echt. Het komt zeker ook bij hen voor, vandaar de naam. Maar de Dwergen wonen in de Ertsbergen, terwijl we het bij alle berggebieden zien: het Omringend Gebergte, het Dodengebergte en de Grijsze Wal. Ik weet niet hoe dat komt, maar het hoort hier in elk geval niet thuis. En zeker niet zo ernstig.'

'Is dit dan misschien toch iets anders?'

'Misschien. Of het zijn wel degelijk water- of Dwergenpokken, maar in combinatie met iets anders. Ik heb ooit iemand dodelijk ziek zien worden van de combinatie van griep en een ontstoken beet van een winterdaas. Maar dit is in elk geval iets anders dan dat. Heb je hem goed bekeken?'

'Ja. Hij zat onder de blaasjes en bultjes.'

'Niet alleen. Zag je zijn nek?'

Natande fronste. 'Dat was toch hetzelfde?'

'Nee.' Symethra legde twee vingers tegen haar eigen nek en maakte een bijtende beweging met haar linker hoektanden.

Natande keek er met lichte ontsteltenis naar. 'Bedoel je...?'

'Ik denk het wel. Het lijkt bijna hetzelfde als die waterpokken, maar als je goed kijkt zie je dat het er meer uitziet als een soort muggenbeet. En dan twee, precies daar, zo vlak onder elkaar... Nee, dit is heel serieus.'

'Is daar niets tegen te doen?' vroeg Natande.

Symethra dacht even diep na. 'Misschien. Er zijn wat pogingen gedaan, maar... Nou ja... Misschien moet ik het ze eerst maar eens vertellen. Wat denk jij?' Symethra twijfelde waar ze goed aan zou doen, gezien de grote bezorgdheid van de moeder, dus kon het geen kwaad om de mening van Natande te vragen.

'Ik zou het wel doen,' zei Natande. 'Ze moeten ook weten waar ze aan toe zijn.'

Dat was een waar woord, dus Symethra knikte. 'Tegen

Dwergenpokken helpt een thee van brandnetel en bloedbladeren. Het is geen doorslaggevend geneesmiddel, maar het verhoogt de weerstand een beetje. Wil jij kijken of je brandnetels vinden kunt?’

Natande knikte, dus ging Symethra weer naar binnen. De moeder was weer bij Edrin gaan zitten, terwijl Theras van een afstandje nerveus stond af te wachten. ‘En?’ vroeg hij ongeduldig.

‘Het lijkt op Dwergenpokken, maar die zouden zo onderhand allang genezen moeten zijn,’ zei ze. ‘Ik zal hem wat kruidendrank geven om aan te sterken tegen die pokken, maar hij heeft meer dan dat. Iets dat waarschijnlijk zijn lichaam wat zwakker heeft gemaakt.’

‘Wat dan?’ vroeg Edrins moeder, opnieuw met die angstige ondertoon.

Symethra hurkte bij het bed neer en wees naar de twee bultjes in Edrins nek. ‘Ziet u dat? Ik ben bang dat Edrin is gebeten. Door een Vampier.’

‘Wat!?’ hijgde Theras.

Zijn vrouw sloeg haar handen voor haar mond ‘Oh, God!’

‘Maar... Maar hoe kan dat?’ sputterde de vader, wiens schrik het nu volledig had gewonnen van alle achterdocht. ‘Ik bedoel... Waarom Edrin? Waarom hij?’

‘Dat zou ik niet weten,’ zei Symethra. ‘Maar misschien weet ik wel hoe. Heeft u hier onlangs reizigers ontvangen?’

‘Ach, welnee, je bent de eerste in tijden!’ riep hij. ‘Maar hoezo dan?’

‘Vampiers kunnen huizen niet in als een bewoner hen geen uitdrukkelijke toestemming geeft. Weet u heel zeker dat er niemand is die de afgelopen tijd expliciet toestemming aan iemand gaf? Of heeft gezegd dat hij welkom was?’

‘Nee, er komen hier haast nooit vreemden,’ zei hij. ‘En de laatste tijd ook geen bekenden. En we laten echt niet Jan en alleman hier toe!’

‘Dan moet het buiten gebeurd zijn,’ zei Symethra. ‘Op het erf of nog daar weer buiten.’

‘Maar ’s nachts slaapt hij!’ zei Theras ongelovig. ‘Hij gaat als eerste naar bed, altijd!’

‘Edrin?’ zei Symethra. ‘Ga je ’s nachts wel eens naar buiten, als iedereen slaapt?’

‘Soms,’ zei het jongetje. ‘Als ik moet plassen.’

‘Heb je dat gedaan sinds je ziek bent?’

‘Nee.’

‘En daarvoor? Weet je wanneer de laatste keer was?’

Edrin dacht even na. 'Nee, weet ik niet meer.'

'Kunt u hier iets aan doen of niet?' zei Theras getergd.

'Misschien,' zei Symethra. 'Het probleem is dat er weinig gevallen bekend zijn waarin een Vampier ophield met zijn slachtoffer bezoeken, dus niemand weet of het vanzelf geneest. Er zijn wel eens andere maatregelen geprobeerd, maar in al die gevallen werd de Vampier kort daarna vaak gedood. Als het slachtoffer nog leeft, geneest het vanzelf zodra de Vampier sterft, dus het is bijna onmogelijk te zeggen of die andere remedies helpen.'

De man zuchtte en zwaaide zijn armen machteloos omhoog. 'Doe het dan gewoon! Als er een kans is dat het helpt... Alstublieft!'

'Goed, goed,' zei Symethra. 'Eerst die twee wondjes dan maar.'

Natande kwam intussen binnen met wat netels. Symethra trok wat bloedbladeren uit haar kruidentas. 'Dit moet trekken in een pot kokend water. Zorg ervoor.' Ze liep naar het sprokkelhout. 'Is dat droog hout?'

'Ja, natuurlijk,' zei Theras.

Symethra trok er een dunne tak uit. 'Die lijkt me goed. En ik heb een zo schoon mogelijke doek nodig, in een kom schoon water.'

De boerin stond op en trok een linnen doek van de waslijn. 'Is deze goed?'

'Perfect.' Symethra hurkte bij de vuurplaats neer en hield het uiteinde van de tak in het vuur tot het hevig brandde. Ze blies de vlammen uit, zodat er alleen een roodgloeiende punt overbleef. 'Edrin, ben je flink?'

'Jah...' zei het jongetje, zonder dat het erg overtuigend klonk. Dat antwoord gaf hij vast altijd. En de tak leek hem niet te bevallen.

'Want dit kan best even pijn doen,' zei ze. 'Iemand die flink is, hoeft dat ook niet leuk te vinden, hoor. Maar een echte flinkerd snapt ook dat heel eventjes pijn soms nodig is. Omdat het anders later nog veel erger wordt. Snap je dat?'

Edrin knikte met een blik die aangaf dat hij daar de logica van inzag. Dat zat dus in elk geval wel goed.

'Soms helpt het als iemand je hand vasthoudt,' zei ze. 'Misschien je moeder of je vader?'

Daar hoefde hij niet lang over na te denken. 'Mama.'

Edrins moeder ging aan zijn hoofdeinde zitten op de houten verhoging. Ze pakte met haar rechterhand de zijne vast en legde haar andere hand teder op zijn haardos. 'Wat gaat u precies doen?' vroeg ze.

'Ik ga proberen de wonden dicht te schroeien. Dan komt er in elk

geval geen ziekte meer door naar binnen. Dat kan een litteken worden, maar het is beter dan een ontsteking of andere kwalijke dingen.'

Symethra hurkte neer en grabbelde naar een potje zalf in haar buidel. Dat zou nog wel helpen. Terwijl ze het zocht voelden haar vingers een glad, glazen flesje. De kruidendrank van Delran, de Kabouterkoning. Dat kwam ook nog wel van pas, bedacht ze zich.

Ze zette het potje en het flesje klaar, evenals de doek en de kom water. 'Daar gaan we dan, Edrin. Vind je het spannend?'

Het jongetje knikte met een benauwde blik.

'Dat is het ook,' zei ze. 'Maar het duurt maar even. Je moet even heel stil blijven liggen. Je mag ook even je ogen dichtdoen als je dat minder griezelig vindt.'

Edrin sloot prompt zijn ogen. Symethra boog voorover en kwam dichterbij. 'Ik doe héél voorzichtig,' zei ze zachtjes. Toen drukte ze de tak op het bovenste gaatje. Het jochie gaf een kleine schreeuw van de pijn en schrik. Symethra greep de natte doek en drukte die erop. Edrin maakte wat jammerende geluidjes.

'Zo. Je doet het heel goed, Edrin,' zei Symethra. Ze gaf de tak snel aan Natande die hem nog een keer in het vuur stak.

'Het moet nog één keer,' ging ze verder, 'want je hebt twee wondjes. Maar daarna doe ik je geen zeer meer. Dan krijg je een zalfje van me en een gezond drankje. Goed?' Ze tilde de doek van de brandwond. De huid was rood, maar het zag er verder goed uit. Natande blies de tak weer uit en gaf hem aan Symethra.

'Laatste keer, Edrin. Daar gaat 'ie.' Ze stipte de tweede wond met de gloeiende punt aan en drukte meteen weer de doek erop. 'Bravo, Edrin! Heel goed gedaan. Die doek moet nu even blijven zitten, zodat de pijn van het branden niet te erg wordt. Dan ga ik je straks even goed zalven.' Ze liet de boerin de doek op zijn plek houden, nam het flesje van Delran en haalde de dop eraf. 'Hier, doe je mond eens open.' Ze goot een klein beetje van de kruidendrank bij de jongen naar binnen. 'Even goed slikken. Goed zo. Lekker smaakje, hè? En dan ga ik nu je zere nek in zalven. Dan worden die plekjes wat sneller beter.'

Zachtjes wreef ze de zalf over de wondjes. 'Gaat het zo een beetje?'

'Het doet wel zeer,' zei het kind pruilend.

'Ja, dat blijft helaas wel even zo. Maar een beetje zeer is niet zo erg,' zei ze. Ze wees naar Natande. 'Kijk, het kan ook zeer doen als je brandnetels plukt, maar zij heeft ze toch voor je gehaald.' Ze wendde zich tot de ouders. 'Geef hem straks maar wat van de

warme brandnetel- en bloedbladthee. Dat kan Edrin ook een beetje helpen, al is het maar voor een goede nachtrust.'

'Wanneer denkt u dat we iets gaan merken?' vroeg Theras.

Symethra stond weer op. 'Als het allemaal aanslaat, verwacht ik dat hij nog een paar dagen ziek is,' zei ze. 'Maar ik denk ook dat we morgenochtend al wat minder koorts zouden moeten zien.'

'Dus tot die tijd weten we sowieso niets,' zei de man gelaten. Hij leek ineens opvallend rustig. 'En verder valt er dus ook niet zoveel aan te doen?'

'Niet veel. Geef hem rust en comfort. Zorg ervoor dat hij wat eet en genoeg drinkt en dat hij af en toe even opstaat om wat te bewegen. Dat is alles.'

Theras knikte langzaam. 'Juist... In elk geval is het dus sowieso beter als u hier morgenochtend nog bent. Zal ik de rest dan maar binnenlaten?'

'Als u wilt graag.' Symethra raapte haar spullen op ten teken dat de behandeling voorlopig voorbij was en begon naar de deur te lopen met Natande in haar kielzog.

Theras liep achter ze aan, maar sprak pas toen ze buiten stonden: 'Eh... Me... Ik bedoel... Nou ja. Wat als het morgenochtend niet beter is? Als het niet aanslaat?'

Symethra woog haar antwoord even af. 'Eerlijk gezegd weet ik het dan ook niet goed, mijnheer. Misschien haalt hij het alsnog. Maar ik durf het niet te beloven. Het spijt me.'

De man staaarde met een doffe, gelaten blik voor zich uit, maar haalde toen zijn schouders op. 'U heeft al meer gevonden en gedaan dan wijzelf hadden gekund. En dat is wat waard.' Er kwam een wrang glimlachje om zijn mond. 'Een nachtje onderdak, bijvoorbeeld.'

CXLIX. De vluchteling

Het was wijzer om geen drukte in de hoeve te veroorzaken, dus werd er buiten, onder de afdak van de werkplaats een kampvuurtje voor de reizigers aangelegd. Het aanbod om hun eigen proviand te eten, werd uiteindelijk alsnog afgeslagen door de gastheer. Nu de groep eenmaal binnengelaten was, had Theras blijkbaar besloten ze ook gewoon als gasten te behandelen.

Na het eenvoudig doch voedzaam maal nam Symethra nog één keer poolshoogte. Edrin was blijkbaar al in slaap gevallen. Hij zag er nog altijd koortsachtig uit, maar zijn ademhaling was rustig. Symethra adviseerde Theras en diens vrouw Wyla om nog wat knoflook bij de ramen en deuren neer te leggen.

Daarna ging ze weer bij de rest zitten, maar ze kwam niet meteen meer mee in het gesprek. Die beet zat haar niet lekker. Was dit een spoor? Vampiers waren er zoveel, zou je zeggen, maar dat was niet helemaal waar. Er waren er veel omgekomen op de Koningsheuvels zodra Noxoran verdwenen was en nog meer nadat Kallin Sashor onthoofd had. Alleen waren dat vooral Lage Vampiers geweest... Fanril was van een heel andere orde. Hij was nooit door een andere Vampier gebeten en mogelijk dus ook tegen daglicht bestand. Niemand wist of hij de slag overleefd had of niet. Hij had voor Nyctoreth gewerkt in de zoektocht naar de Splinters en had tijdens de oorlog ook met hem opgetrokken. Wat als Fanril nog steeds in Nyctoreths gezelschap was? Stel dat hij degene was die Edrin gebeten had? Maar dat sloot niet goed aan op die Dwergenpokken... Hoe waren die hier dan terechtgekomen? Het leek in theorie niet onlogisch dat ze door de beet waren overgebracht, maar in de praktijk was het dat wel. Nyctoreth was immers richting de bergen aan het trekken, niet ervandaan. Zou Fanril van daaruit helemaal hierheen gegaan zijn? Was het anders mogelijk dat hij de ziekte ergens anders opgepikt had, verder naar het oosten? Dat leek ook niet erg logisch, want zo lang ging de ziekte vaak niet mee. En volgens Theras en Wyla had ook niemand anders de hoeve bezocht. Hoe Symethra het geheel ook overdacht, het leek niet te kloppen. De meest logische conclusie was dus dat het toch ergens anders vandaan kwam. Waarschijnlijk was dit weer een vals spoor.

‘Hee...’ Lenya was naast haar komen zitten. ‘Waar zit je met je gedachten?’

Symethra keek even opzij naar de grijsblauwe, intelligente ogen,

groot en helder in een slank gezicht met bleek olijfbroene huid. Lenya's krullerige haar, dat ze in haar nek in een staartje bond, was opvallend dun, maar het scheen ook jaren onder pruiken verborgen te hebben gezeten. Net als Natande was Lenya opgegroeid in Leutheria, maar zij had min of meer voor een bestaan in de Purperen Straten gekozen, al was het maar bij gebrek aan beter. Dat de keuze met tegenzin was geweest bleek nu wel, want Lenya was de enige die bijna alleen maar leek te genieten van de hele tocht. Ze genoot van het landschap, de vrijheid, de open lucht, het nieuwe gezelschap... Ze leek zelfs plezier te hebben in de zoektocht zelf.

Hoewel Symethra Diom, Natande en zelfs Kallin niet veel beter kende, was Lenya eigenlijk het grootste raadsel, zowel in de zin dat ze geheimzinnig was als dat ze Symethra intrigeerde. Lenya klom ogenschijnlijk moeiteloos in bomen om in de verte te kijken of er een rookpluim of wat dan ook te zien was. Ze beweerde nooit paard gereden te hebben voor ze naar het vasteland gekomen was, maar zat in het zadel alsof ze ervoor geboren was. Bij ontmoetingen liet ze meestal anderen het woord doen, maar naderhand bleek ze van alles opgemerkt te hebben dat de rest gemist had. Ze leek een meester in het lezen van iemands gezicht, houding en toon, tot in de details aan toe. Ze was eigenlijk geniaal. En toch liet ze de leiding van de hele expeditie met gemak aan een ander over.

'Ik dacht na over die Vampierbeet,' zei Symethra. 'Ik hoopte stiekem dat het een spoor zou zijn van Fanril en daarmee weer naar Nyctoreth. Maar het lijkt me niet logisch.'

'Oh? Want?'

'Waarom zou Fanril eerst met Nyctoreth naar de bergen trekken en dan weer zo ver oostwaarts vliegen om hier op jacht te gaan?'

'Een vleermuis kan best ver vliegen, toch?'

'Daar heb ik weinig verstand van. Maar dit lijkt me wel erg gortig.'

'Misschien zit hij dichterbij en heeft hij daar iemand gebeten die kort ervoor in de bergen was geweest?'

'Dat zou nog kunnen,' zei Symethra. 'Maar het is niet veel meer dan speculeren.'

'Als het een andere Vampier is, moet die in elk geval alsnog in contact met iemand uit de bergen geweest zijn,' zei Lenya.

Dat was natuurlijk wel zo, maar er klopte nog iets niet, vond Symethra. 'Nou... Het lijkt er wel op dat Nyctoreth zich 's nachts verplaatst,' zei Symethra. 'Je zou zeggen dat Fanril dan dus weinig gelegenheid heeft om te jagen.'

‘Hm, dat is waar,’ zei Lenya. ‘Weet je zeker dat die Dwergenpokken met de Vampierbeet meegekomen zijn?’

‘Ik zie weinig andere opties,’ zei Symethra. ‘Die ouders zeggen dat hier al wekenlang niemand geweest is. En eerlijk gezegd vind ik ze heel oprecht klinken. Ze kijken me nu recht aan met die bezorgde blikken van ze, zonder geknipper of aarzeling...’

Lenya grijnsde. ‘Heel goed. Dat zag ik ook. Hij was niet angstig voor ons, maar wel op van de zorgen. Hij had geen zin in nog meer gedoe aan zijn hoofd.’

‘Dus je snapte meteen dat Nyctoreth hier niet was?’

Nu fronste Lenya plagerig. ‘Ehhh, dat valt me van je tegen, hoor. Ik vond het al duidelijk voor ik die man zag, want ze overwogen om ons voor geld alsnog binnen te laten. Als Nyctoreth hier verstopt had gezeten, hadden ze dus niet getwijfeld.’

Daar zat wat in. ‘En als ze de waarheid spreken is hij hier ook nooit geweest.’

Lenya knikte bedenkelijk. ‘En volgens mij is dit een nogal dunbevolkte streek. Dat kan een reden zijn om juist langs deze hoeve te gaan. Of om hem juist te vermijden, want iedereen komt hier langs. Ik vraag me trouwens wel af hoe deze mensen zo zelfvoorzienend leven.’

‘Dat valt me nou tegen van *jou*,’ zei Symethra. ‘Het is een heel stadse manier om zo te denken.’

‘Ja, goed. Ze hebben beesten voor het vlees, graanvelden voor brood en moestuinen en boomgaarden voor de rest. En genoeg hout uit het bos. Maar waar halen ze dan hun ijzer vandaan?’

‘Ruilen,’ zei Symethra. ‘Met reizigers of verre bureu, voor wat voedsel denk ik.’

‘Dan mogen ze wel veel verbouwen. IJzer, kleren...’

‘Hoe kom je daar nou bij? Dat ijzer kan je hele leven meegaan en die kleren weven ze zelf, van de wol.’

‘Echt? Hoeveel werk verzetten die mensen wel niet?’

‘Erg veel. Maar dat is een kwestie van het werk verdelen. En niet iedereen heeft een hele kist vol kleren voor elke gelegenheid nodig.’

‘Hm, touché,’ zei Lenya droogjes. ‘Ik heb ook wel erg veel rommel bij me. Maar niet half zoveel als ik thuis had...’ Ze dronk haar mok leeg. ‘Ik dacht trouwens dat jij ook uit de stad kwam.’

‘Ik heb van mijn 13e tot mijn 16e in een boerendorp gewoond,’ zei Symethra. ‘En het mag gek klinken, maar ik zou er heel wat voor geven als ik er nu nog zou kunnen wonen.’

‘Oh ja... Nyctoreth.’ Lenya staarde met een broedende blik naar

het vuur. Uiteraard had ze hier eerder van gehoord. En hoe zorgeloos ze ook leek tijdens hun zoektocht, ze was allerminst van mening dat Nyctoreths daden iets onschuldigs waren.

Het was eigenlijk wel vreemd. Ze trokken al maanden in hetzelfde gezelschap rond en hadden natuurlijk vaker over hun verleden gesproken. Maar niet op de manier van dit gesprek, één op één, zonder dat er iemand anders meedeed. En deze blik had Symethra nog niet zo vaak gezien. Lenya leek niet snel prijs te geven wie ze werkelijk was. Ze was gewend vermommingen te dragen. Maar ook haar brutale, zelfverzekerde voorkomen had veel weg van een vermomming. Tijdens de tocht gedroeg ze zich soms bijna alsof het gewoon een leuk spel was. Maar je zou haast denken dat dat ook weer een soort spel was. Een toneelspel.

‘Soms denk ik aan wat ik jullie over hem heb horen vertellen,’ zei Lenya ineens. ‘Wat jullie allemaal hebben meegemaakt in die oorlog. En hoeveel jullie verloren hebben. Ik voel me dan een beetje schuldig...’ Die toon was ineens opvallend introvert. Broedend, maar ook een beetje treurig.

‘Waarom dan?’ zei Symethra. ‘Jij had er weinig tegen kunnen doen.’

‘Nee, maar...’ Lenya zuchtte even. ‘Ik heb niet echt iets verloren en ik ben die hele oorlog lang nauwelijks in gevaar geweest. Ik voel me een beetje... een beetje verwend, eigenlijk. Een beetje bevoorrecht. Ik ben die hele oorlog lang voor mijn gevoel nooit de controle kwijtgeraakt. Ik heb niet gevangen gezeten, niet aan een veldslag deelgenomen. Ik ben ook niet op de vlucht geweest. Het verborgen houden van Grindal en klimmen op een kasteeltoren waren nog de gevaarlijkste dingen die ik deed. Maar eigenlijk wist ik toen prima waar ik mee bezig was. Ik heb niet geleden. Niets meegemaakt dat me blijft achtervolgen. Misschien ben ik nu zelfs beter af dan hiervoor...’

Ze keek weer opzij naar Symethra. ‘Niet dat ik nooit iets griezeligs heb meegemaakt, hoor. Een klant die een mes trekt, bijvoorbeeld. Of voor Desistros inbreken bij de ergste bendeleider van de Leutherische onderwereld. En dan was ik heus wel eens bang, maar ik had al op hele jonge leeftijd geleerd die angst om te zetten in overlevingsdrang in plaats van paniek. En geleerd mensen en situaties in te schatten, zodat ik het gevaar kon minimaliseren. Eigenlijk voelde het daardoor soms meer als een afwisseling in de dagelijkse sleur. Even iets spannends doen...’ Er verscheen een spoor van walging om haar mond. ‘Als je hoertjes ziet, lijkt het misschien of ze de grootste lol in hun werk hebben, maar dat is

allemaal toneel, hoor. Het is heus niet zo leuk om altijd maar zo oppervlakkig bekeken en beoordeeld te worden. De hele tijd van die vieze kerels die je alleen maar als een soort neukpop zien. Of die denken dat je het echt zo lekker vindt als je tegen ze beweert. En de andere helft van de samenleving ziet je als een soort ongedierte. Terwijl de hoerenloper praktisch vrijuit gaat...'

Symethra knikte. 'Dat herken ik wel, ja. Uitgekotst word je.'

'Nou was het bij mij tenminste maar de helft van de samenleving,' zei Lenya en ze trok een gezicht. 'Nee, leer mij de mensen kennen. Ze verwachten allemaal dat iedereen ze begrijpt, terwijl ze nauwelijks begrip voor een ander op proberen te brengen, dus zeker niet voor een hoertje. Slechts een enkeling is wijs genoeg om verder te kijken dan zijn neus lang is. Om in te zien dat je een mens bent.'

'Is Desistros dan zo iemand?'

Lenya lachte sceptisch. 'Nou, die snapt wel dat een hoertje meer is dan dat alleen, maar het begrip dat je bij hem krijgt is wel erg zakelijk. Voor hem is het doorgronden van die dingen een soort schaakspel, geen medeleven. Dus het speelt voor hem zeker mee wat je wil en wat je kunt, maar dan vooral met de vraag hoe hij dat kan gebruiken of hoe het hem juist kan hinderen. Nee, ik kan hem ergens wel bewonderen om zijn intelligentie en hij heeft me nooit erg slecht behandeld, maar aardig is hij zeker niet. Hij is vooral koel, emotioneel en berekenend. Voor hem was ik in de eerste plaats een werknemer en vrienden waren we zeker niet. Ik mis hem helemaal niet.'

'En je zusjes?'

Lenya haalde haar schouders op. 'Die wel een beetje. Tegen hen kon ik het eerlijkst zijn. Maar ook tussen ons was het vaak toch een beetje een strijd om wie de sterkste was. Altijd maar elkaar de loef afsteken, weet je wel, zoals broers en zussen doen, zelfs als ze dol op elkaar zijn. En we hebben altijd gebruik gemaakt van onze gelijkenis. Dat was wel lachen, maar het gaf me ook wel eens het gevoel dat ik dan alsnog niet helemaal mezelf was.'

'Ga je ooit nog terug, denk je?'

'Misschien voor hen, maar ik hoef die hoerenkast echt niet meer,' zei Lenya. 'Desistros maakt zich echt niet druk. Hij wist ook wel dat ik deze kans niet zou laten glippen. Hij houdt genoeg spionnen over, inclusief mijn zusjes. Alleen het afscheid van hen, dat is wel jammer.' Ze zweeg even alsof ze een brok in haar keel had, maar ging toen verder: 'Ach, wie graag genoeg weg wil, gaat ook weg. Dat is overal zo, zolang de wil de prijs maar overtreft. Het wemelt in

Leutheria van de niet-Leutheren. Die zijn ook ooit ergens weggegaan. En ze zijn echt niet allemaal gevluchte misdadigers of zeelui. Soms wil iemand gewoon verkassen. Als de oude woonplaats benauwt of te weinig biedt. Dan lonkt het avontuur, het nieuwe begin... Dan ga je reizen.' Ze knikte even uit haar ooghoeken naar Kallin. 'Jouw moeder, met alle respect, is een flink ander verhaal. Maar Kallins moeder is ook niet zomaar helemaal in Kusropol gaan wonen.'

Symethra knikte. 'Ja... Ja, goh... Dat herken ik ook wel.' Prondors was tenslotte ook gaan benauwen, in zekere zin. Hoewel dat toch meer noodgedwongen was geweest. 'Nou ja, mijn vertrek uit Prondors is niet helemaal te vergelijken, denk ik.'

'Ik weet het niet,' zei Lenya. 'Ze keken evengoed heel oppervlakkig naar jou. Juist omdat ze je niet echt als een persoon met gevoelens zien, verzinnen ze er des te gemakkelijker allemaal onzin bij. Zelfs de mensen die je niet uitkotsen denken dan nog de domste dingen over je. Niemand wil zien wie je werkelijk bent. Nou helpt het in mijn geval niet dat ik er een heel toneelspel van maken moest. Ik heb er mensen heel goed door leren lezen, denk ik. Als ik de viezerds zat was, zocht ik heel bewust wat leukere klanten uit. Lieve verlegen knaapjes of zo. Of mooie baarden, die deden het wel. Vooral blond.' Ze grinnikte.

Symethra grijnsde terug. 'Ja, ja. Zoals de graaf?'

Lenya knikte met een schuldig glimlachje. 'Ik geloof dat hij het ook niet helemaal begreep, ja. Ook al zo verlegen. Niks gewend, die man. Schaamt zich rot dat 'ie lust voelde voor een meisje dat zijn dochter wel had kunnen zijn. Terwijl het voor mij zelfs dat niet helemaal was. Ik merkte gewoon dat hij die kant op wilde en dacht ineens: "Ach, wat kan het me ook schelen? Het is toch een schat!" Het was niet zo verstandig, achteraf. Ik kijk nu wel wat beter uit. Voorlopig hoef ik echt geen man, trouwens. Zeker niet na al die jaren plat gaan.' Ze rekte zich verveeld uit, haar armen naar voren gestrekt en haar rug gekromd.

'Hoe oud ben jij nou eigenlijk, Lenya?' vroeg Symethra.

Lenya hield halt met haar armen nog voor zich en staarde met een plagerig opgetrokken wenkbrauw opzij. 'Wat denk jij?'

'Weet ik veel,' zei Symethra. 'Je ziet er heel jong uit, maar je praat over jarenlang werk voor Desistros. Dus ik weet het niet.'

Lenya zette een kirrend, tuttig stemmetje op: '21. Maar dat ben ik al een paar jaar, hoor.'

'Dus?' zei Symethra droog.

Lenya zuchtte met een flauwe glimlach. '31.'

'Zo!' Dat was verrassend. Symethra had verwacht dat Lenya ouder was dan zij, maar niet zoveel ouder. Natuurlijk, ze was lenig en geoefend en bovendien kinderloos. Maar toch...

'Had je me jonger geschat?' zei Lenya.

'Ietsje. Je bent... goed geconserveerd.'

'Nou, dank je,' zei Lenya.

Maar ineens had Symethra het idee dat er iets vreemds in die ogen blonk. 'Je houdt me voor de gek!' Ze gaf Lenya met een gespeelde boosheid een duw tegen haar schouder.

Lenya weerde de duw grijnzend af. 'Hè, hè! Goed zo, slimpie!'

'Hoe oud ben je nou echt? Kom op!'

'Nou,' zei Lenya. '25. Nou goed?'

'Vertel je ooit iemand de waarheid?'

'Jawel. Als het beter of wijzer is dan liegen. Tegen jullie is liegen niet slim, want we werken samen. Ik gooi misschien niet meteen mijn hele hebben en houden op tafel, maar ik lieg niet tegen jullie. Behalve daarnet dan.' Lenya gniffelde nog even na. 'Maar het wordt na zoveel jaar wel een soort slechte gewoonte, ja. Dat krijg je als je hoer én spion bent.' Ze wreef door haar haren. 'God, ik heb in bijna 10 jaar m'n echte haar niet meer zo lang gehad. Soms droeg ik een pruik over een pruik. Ik heb m'n hoofd zelfs eens geschoren om voor een oude man door te kunnen gaan. Vreselijk! Maar toch ook wel leuk. Ik heb ook van dat hele vak ook geleerd hoezeer kleren de man maken. Kleren, schmink en een goede pruik.'

'Tot nu toe heb je er op onze tocht nog niet veel aan gehad,' zei Symethra.

'Je weet maar nooit,' zei Lenya nonchalant. 'En gelukkig kan ik wel meer dan dat. Klimmen, messen werpen, mensen met losse handjes afweren...' Dat laatste zei ze met een treiterige nadruk tegen Symethra.

'Hoe heb je al die dingen ooit geleerd, joh?'

'Klimmen doe ik al mijn hele leven,' zei Lenya. 'Dat deed ik als kind al om fruit te gappen en zo. Je moet er alleen geen lange jurk bij dragen. Ach wat. Zo'n tuniek is voor mij gewoon een kort jurkje. Met een broek, maar dat is meer om geen rare blikken te trekken. Het liefst liep ik gewoon zo rond, maar dan met blote benen.'

'Hou je voor mij niet in, hoor!' riep Diom van de andere kant van het kampvuur, hetgeen hem op een por van Jolaus kwam te staan.

Lenya viel weer terug in haar rol: met gespeelde verontwaardiging richtte ze twee vingers naar Diom en maakte een prikkende beweging. 'Ik kijk wel uit met jou in de buurt!'

Het masker was weer op. Maar Symethra had het idee dat ze er

nu wat beter doorheen kon kijken.

Lenya wendde zich weer tot haar. 'Zeg, ik kan het natuurlijk ook hier toepassen, als je wilt.'

'Wat toepassen?' zei Symethra fronsend.

'Me een beetje uitdossen, schattig knipperen naar de staljongens. Kijken of die iets weten.'

Even zag Symethra het voor zich. Misschien was er hier niemand langsgekomen, maar wie wist wat er via via bekend kon zijn. Als Lenya en Natande aanpaptten met de knechts kon dat wellicht wat opleveren. Maar meteen zei iets in haar achterhoofd dat ze dat niet kon maken richting Theras en Wyla. Het zou het vertrouwen van die mensen toch schenden, in zekere zin.

'Doe maar niet,' zei ze dus. 'Niet zo. Niet hier.'

Lenya knikte begripvol. 'Goed,' zei ze, kalm en oprecht.

'Misschien kunnen ze ons morgen meer vertellen,' zei Symethra. 'We moeten hier niet te snel opgeven. Alleen liever niet op die manier. Maar dankjewel.'

Het gesprek was hiermee wel ten einde. Lenya stond op om te gaan plassen en Symethra vlijde zich tegen Dalos aan. Kort daarna gingen ze slapen.

CL. De nachtbraker

Die nacht droomde Symethra. Ze werd de troonzaal van het keizerlijk paleis binnengeleid. Op zijn troon zat de keizer, nu weer alleen met snor, maar de kroon die hij droeg was twee keer zo hoog als de laatste keer dat ze hem gezien had.

Vanaf de troon sprak hij haar streng toe: 'Hoe durf je hier zo te verschijnen? Wat moet de kardinaal hier wel niet van denken?'

Pas op dat moment realiseerde ze zich dat ze naakt in de zaal stond, met een zwaard in haar rechterhand. Dat zwaard... Was het Veertje? Waar kwam dat vandaan?

Rechts van haar klonk een giechelend lachje. Yannora stond grijnzend toe te kijken. 'Dit kan zo niet, hè? Kom eens mee!'

De Feeënkoningin nam haar aan de hand mee een andere kamer in en begon haar daar in onpraktisch lange gewaden te hullen, gemaakt van dunne, maar zware stof. 'Ik zal je haar ook vlechten. Kom maar.' Symethra voelde de handen aan haar haren plukken. 'Of is dit een pruik?'

Ineens zag ze in de spiegel wat Yannora bedoelde: ze was ineens blond geworden. En de vrouw die achter haar stond was niet Yannora, maar Lenya.

'Misschien moet het er allemaal maar af?' zei Lenya. Ze boog voorover en gaf Symethra een kus op haar wang.

'Wat ben je nou aan het doen?' Dalos was plotseling in de deuropening verschenen.

'Ik deed niets!' zei Symethra. 'Dat was zij!'

'Die smoesjes ken ik,' zei Dalos, terwijl hij op Lenya af beende. 'Moet je nou eens naar jezelf kijken!'

Symethra keek weer in de spiegel. Ze zag haar hoofd, maar het was kaal. De huid was spierwit geworden, op grote, donkere wallen rondom haar ogen na. Het zwaar brokaat was vervangen door een dik, zwart gewaad en haar ogen waren rood, maar keken haar aan alsof er een vuur van haat in brandde. Ze was als Noxoran. In alles, op haar gelaatstrekken na, was ze Noxoran geworden!

Zodra ze zich dat bedacht werd het ineens donker om haar heen. Alleen naast haar was een zachte gloed te zien van een smeulend, stervend vuurtje. Ze lag op bobbelige strozakken, gewikkeld in jeukerige wollen dekens. Het duurde even voor ze beseftte dat ze wakker was geworden. Ze kwam wat overeind om zich ervan te verzekeren. Maar Dalos lag naast haar en de anderen lagen met hen in een kring om de smeulende vuurresten heen. Ze haalde rustig

adem en besloot weer te gaan liggen.

Toen merkte ze het dier op. Het stond op slechts enkele meters afstand naar hen te kijken. In een fractie van een tel dacht ze heel even dat het een hond van de boerderij was, maar toen drong tot haar door hoe groot het dier was en dat het zijn tanden ontbloot had. Ze herkende bovendien die bouw en die houding. En die ogen. Dit was een wolf en geen gewone.

Zodra ze dat begreep, snapte ze dat ze de anderen wakken moest. 'Dalos! Dalos!' hijgde ze. Ze griste wat takken uit de mand met brandhout in een snelle poging om een wapen te improviseren.

Dalos werd ruw wakker van haar. 'H-hè-wa-wat?'

Terwijl dit allemaal zo snel gebeurde nam het dier een ineengedoken houding aan alsof het op het punt stond te gaan springen.

'Je zwaard!' zei Symethra. Precies op het moment dat ze dat zei dook de wolf op haar af. In een reflex hield ze de takken afwerend voor zich. Het beest remde abrupt af, struikelde en botste jankend tegen Symethra's geïmproviseerde schild aan. Het jankte en dook verschrikt achteruit. Het was op een of andere manier bang van het hout... Of van de gekruiste positie waarin Symethra de twee takken hield.

Dalos had inmiddels zijn zwaard getrokken en was overeind gesprongen. Symethra volgde het voorbeeld. Ze zette een stap naar voren en hield het geïmproviseerde kruis voor zich.

'Pas op,' zei Dalos. 'Wat doe je?'

'Hij is bang!' zei Symethra. Ze maakte een schijnbeweging en de wolf deinsde achteruit. Toen draaide hij zich om en snelde weg.

'Hou hem tegen!' zei ze.

Dalos snelde achter de wolf aan met zijn zilverkleurige wapen. Het leek wel op te lichten in het donker. Het was daardoor wel meteen te zien dat Dalos het beest met geen mogelijkheid zou kunnen inhalen. Maar ineens gooide hij zichzelf naar voren en wierp het zwaard achter de wolf aan. Het raakte nét de achterpoot. De wolf jankte en struikelde, maar hinkte toen verder. Dalos was intussen opgestaan. Tegen de tijd dat Symethra bij hem kwam had hij het zwaard opgeraapt.

De wolf was intussen al achter een schuur verdwenen, dus Symethra snelde erachteraan, de hoek om. Ze zag nog net een glimp van het dier. En toen was het plots verdwenen.

Dalos kwam vlak achter haar de hoek om. 'Waar is 'ie?' vroeg hij verbaasd.

'Weg,' zei Symethra. Ze kon er weinig beters van maken.

‘Weg?’ zei Dalos. ‘Hij kan toch niet zomaar verdwijnen?’

‘Nee, maar wel van gedaante veranderen, denk ik. Je zag toch ook wel dat dit geen gewone wolf was?’

‘Ja, maar dan moet er hier toch een Mens te zien zijn?’ zei Dalos.

Symethra begon met hem terug te sloffen naar het kampvuur, waar inmiddels iedereen wakker was geworden. ‘Bij een Weerwolf, ja,’ zei Symethra. ‘Maar die kunnen vaak niet naar eigen keuze veranderen. En zag je hoe bang hij was van dat kruis? Vampiers kunnen volgens mij ook een honden- of wolvengedaante aannemen.’

‘Hadden we onze nachtbraker op bezoek?’ zei Lenya slaperig.

‘Oh, god,’ fluisterde Sabeth verschrikt. ‘Echt?’

Kallin kwam haastig aangelopen uit de tegenovergestelde richting. Hij leek als enige klaarwakker. ‘Wat is er aan de hand?’ zei hij. ‘Een Vampier?’

‘Ja, maar je was mooi de verkeerde kant op gerend,’ zei Diom. ‘Waar hing jij uit?’

‘Volgende keer pis ik wel vlak naast je,’ zei Kallin sarcastisch. ‘Wat is er nou gebeurd?’

‘Ja. Ik zag het maar half,’ zei Jolaus.

‘Er stond hier een soort wolf,’ zei Symethra. ‘Klaar om aan te vallen. Maar hij werd bang zodra ik een kruis maakte.’ Ze hield de twee takken weer tegen elkaar bij wijze van demonstratie.

‘En mijn zwaard deed hem pijn,’ zei Dalos. ‘Maar niet genoeg om hem tegen te houden.’

‘Ik dacht dat alleen Weerwolven zo’n last van zilver hadden,’ zei Kallin fronsend. ‘Maar Vampiers toch niet?’

‘Hoge Vampiers wel, Lage Vampiers niet,’ zei Symethra. ‘Tenzij je ze er misschien recht mee in het hart steekt.’

‘Een Hoge dus. Zou het Fanril zijn geweest?’ zei Jolaus. ‘Die was ook bang voor kruizen en hij is Weerwolf geweest voor zijn dood.’

‘Misschien was hij het,’ zei Symethra, ‘misschien niet. Ik was er graag achtergekomen.’

‘Maar waarom komt hij dan pas na een week weer terug?’ zei Natande.

‘Misschien is hij vaker geweest,’ zei Lenya, ‘en heeft hij verder gewoon van de dieren gedronken of zo?’

‘Dat doen ze pas in uiterste gevallen,’ zei Symethra. ‘Maar hij kan natuurlijk ook een uitgebreid jachtgebied hebben met meerdere slachtoffers.’

De deur van de hoeve was inmiddels opengegaan en Theras kwam aansloffen met een brandende kaars in zijn hand. ‘Is d’r wat

aan de hand of zo?' zei hij. 'Die knul wordt straks nog wakker.'

Iedereen zweeg eventjes. Toen draaide Kallin zich helemaal om naar de man en zei hem recht door zee: 'De Vampier was hier. Maar we hebben hem weggejaagd.'

De man zette even grote ogen op, maar sloot ze toen en slaakte een dodelijk vermoeide zucht. 'Ik... Ik snap niet waar dat ding vandaan komt!' sputterde hij op paniekerige toon. 'Krijgen we hem ooit nog weg, of...?' Hij keek Symethra hulpeloos aan.

'Ik weet het niet,' zei ze met tegenzin.

'Nou ja,' zei hij. 'Ik kan er hier nu niet over gaan praten. Ik moet terug naar m'n jochie. Het spijt me. Maar doe een beetje zacht als het kan.' Zonder op antwoord te wachten slofte hij terug en sloot de deur achter zich, alsof hij het gesprek liever zoveel mogelijk uit de weg ging.

'Aardige kerel is het toch,' mompelde Diom.

'Diom, alsjeblieft!' zei Jolaus.

'Zag je niet hoe hij naar Kallin keek dan?'

'Och, dat,' zei Kallin. Hij haalde zijn schouders onverschillig op. 'Ik ben beul geweest. Dan raak je er wel aan gewend dat mensen je eng vinden en gaan mijden. Ik vind het alleen wel interessant dat je kritiek op die man hebt, terwijl je net zo achterdochtig tegen me deed. Allemaal omdat ik mijn plas even in het secreet doe in plaats van zomaar tegen het huis of zo.'

Diom knikte toegeeflijk. 'Daar kan ik in komen. Ik bedoelde het niet achterdochtig. Ik snapte het alleen even niet. Spijt me dat ik je een verkeerd gevoel geef.'

'Het is toch vrij logisch dat hij zich daar niet verstoopt had voor de Vampier,' zei Jolaus.

Kallin hurkte weer neer en greep zijn deken. 'Al goed,' zei hij kortaf. 'Ik ben wel wat gewend. Maar laten we het nou eens over dat monster hebben.' Hij keek naar Symethra.

Symethra trok haar mond twijfelend op. 'Tja, wat valt er verder over te zeggen?'

'Kunnen we hem niet opsporen?' zei Lenya.

'Vannacht zou ik het maar niet proberen,' zei Dalos. 'Maar misschien kunnen we morgenochtend eens kijken of er sporen zijn. Hij zal wel bloed verloren hebben. Maar of dat ergens heen leidt...?'

Iedereen zweeg instemmend. 'Verder niemand een idee?' zei Symethra. 'Nee? Dan stel ik voor dat we nog wat gaan slapen.'

Maar ze kon de slaap niet erg gemakkelijk meer vatten. Lang lag Symethra nog na te denken over wat er hier gebeurd was. Was dit Fanril geweest die hier tegenover haar gestaan had? Zat hij hier in

de buurt? En wat betekende dat als het om Nyctoreth ging?

De volgende morgen voelde Symethra zich allesbehalve uitgeslagen. Het duurde even voor ze helder genoeg was om te bepalen wat ze nu zouden gaan doen. In feite waren twee dingen belangrijk: het spoor van de Vampier en de toestand van Edrin.

Ze keek de groep even rond en zag dat Lenya ontbrak. Die was natuurlijk weer vroeg uit de veren en waarschijnlijk al op speurtocht gegaan. Symethra draaide zich om naar de boerderij, maar zag dat de deur nog dicht was. Dan toch maar eerst even naar het spoor kijken.

Ze stond op en sjokte slaperig naar de schuur waarachter de Vampier verdwenen was. Terwijl ze dat deed viel haar oog op wat sporen in het zand: wolvensporen, hier en daar verstoord door menselijke schoenafdrukken. Er goed waren ze niet zichtbaar. Daar was de grond te droog en te hard voor. Bloed zag ze niet. Misschien was dat er al in getrokken. Of misschien hadden ze gisteravond het spoor met hun eigen voeten bedorven.

Toen Symethra de hoek om liep bleef ze even verrast staan. Lenya was er al, maar ze was niet aan het spoorzoeken. In plaats daarvan stond ze zich te wassen met het water uit een trog. Ze had haar tuniek uitgedaan, maar stond met haar rug schuin naar Symethra toe, zodat Symethra vooral een slanke, soepele rug zag.

Lenya greep net een doek om zich af te drogen en keek om. 'Goeiemorgen,' zei ze nonchalant. 'Niet zoveel te zien hier, ben ik bang.'

Dat zou niet iedereen met haar eens zijn, bedacht Symethra zich stiekempjes. 'Geen sporen van die wolf?'

'Nee. Wat pootafdrukken, maar daar hebben we verder weinig aan. Ik betwijfel of we buiten wat gaan vinden.'

Symethra blikte even over de droge zandgrond. Ook hier waren de meeste pootafdrukken weer uitgewist door er overheen te hollen. Verder was er niets te zien. Het leek er op dat dit het zoveelste dode spoor ging zijn. Erg jammer.

Lenya liet de handdoek zakken en greep haar tuniek. 'Wil jij ook?' vroeg ze met een knik naar de trog.

Symethra durfde haar blik niet op Lenya te laten rusten. Straks zou die nog het gevoel krijgen dat ze naar haar staarde. 'Nee, mij iets te open,' zei ze dus snel.

Lenya haalde haar schouders op. 'Moet je zelf weten,' zei ze en ze trok de tuniek over haar hoofd. 'Ik vond het wat lang geleden en als alle gozers het mogen, waarom ik dan niet?'

Symethra wist niet helemaal wat ze daarop moest zeggen, dus ze lachte er maar een beetje om. 'Hoe doe jij dat zo makkelijk?'

'Me uitkleden? Vraag je dat nou echt?' Lenya grijnsde weer plagerig.

'Ja, maar dit is niet de *Rode Nymf*,' zei Symethra.

'Zoals ik zei,' zei Lenya, 'ik heb wel geleerd om niet al te druk te maken wat een vreemde van me denkt. Begrijp me niet verkeerd, ik wil mensen niet de indruk geven dat ik al die jaren voor plezier met Jan en alleman de koffer in dook. Maar ik ga ook niet huichelen of zo. Hoe die mensen hier over me denken laat me koud. Straks zijn we toch wel weer weg en anders wel morgen of overmorgen. Denk trouwens maar niet dat er in Leutheria geen boze belerende vingertjes naar je wijzen. Maar ook de mensen die dat niet doen denken soms ontzettende onzin over je. Daar mag je best lak aan hebben. Je overtuigt ze toch niet en je weet zelf wel beter. Dus als iemand vindt dat ik verwerpelijk ben omdat ik hier buiten, maar niet eens in het zicht, even mijn tietten sta te wassen, dan is dat zijn probleem.'

Ze liepen terug naar de anderen. Theras was intussen naar buiten gekomen. 'Er staat wat ontbijt binnen,' zei hij toen hij Symethra zag. Even ging zijn blik over Lenya's lichaam, alsof haar mannenkieren hem nog niet eerder waren opgevallen. Hij ging er echter niet op in en wendde zich tot Symethra. 'Komt u zo weer even kijken?'

'Graag,' zei Symethra.

Theras leek daar genoeg mee te nemen en slofte weer terug naar de boerderij. Symethra sloot even haar ogen en gaapte diep. Ze had hier niet erg veel zin in, maar het was voor een goed doel. Een hand werd op haar schouder gelegd. Dalos was bij haar komen staan en kuste haar wang. Dat prikte flink. Op die lange tochten schoor hij zich soms dagen niet, zodat zijn baard flink groeide. Zijn haar was intussen ook al lang genoeg om permanent in een staart te zitten 'Goedemorgen. Klaarwakker, zie ik?'

'Zoals iedereen,' bromde ze.

'Gelukkig wel,' zei hij. 'Als jij dat beest vannacht niet gezien had...'

Symethra knikte met tegenzin. 'Als ik niet wakker geworden was uit een enge droom...'

Dalos keek haar bezorgd aan. 'Weer Noxoran?'

'Ja. Dat zal nog wel even blijven,' zei ze.

Edrins gezicht leek beduidend minder rood. Symethra voelde aan

zijn voorhoofd. Het was warm, maar de koorts was wel wat gezakt. De jongen keek haar ook wakker aan.

‘Hoe heb je geslapen, Edrin?’ vroeg ze.

‘Beter dan jij, geloof ik,’ grinnikte hij zachtjes.

‘Ah, je krijgt al weer praatjes,’ zei ze. ‘En je koorts is wat minder. Dan gaat het de goede kant op. Ik heb nog wat voor je.’ Ze haalde het flesje van Delran weer tevoorschijn en goot een paar druppels in zijn open mond. ‘Zo. Dan ga ik nu je zere nek nog een keer insmeren.’

Terwijl ze dat deed, sprak ze tegen de ouders: ‘Ik kan een beetje hiervan achterlaten, als u een potje heeft. Dan kunt u er elke morgen en avond wat op doen tot het op is.’

‘Graag,’ zei Wyla.

‘En ik geef u ook wat bloedbladeren, zodat u daar met wat brandnetels nog wat thee van kan trekken voor de komende dagen.’

‘U gaat dus echt weer verder?’ zei Theras. Het klonk alsof hij haar nauwelijks durfde te laten gaan.

‘Uw zoon lijkt me echt aan de betere hand,’ zei ze. ‘En onze plicht elders roept. Maar ik zou echt niet gaan als ik niet zeker wist dat het goed ging komen.’

Theras knikte met zichtbare tegenzin. ‘En als die Vampier terugkomt?’ zei hij.

‘Ik denk dat hij al niet meer geweest was sinds Edrin ziek werd,’ zei Symethra. ‘Maar het is wel verstandig om iedereen straks even in de nek te controleren.’

‘Hebben we gisteravond al gedaan,’ zei hij. ‘Niemand heeft wat.’

‘Mooi. Maar dat betekent dan waarschijnlijk ook dat hij het huis niet in kan. Maar u zeker wil weten dat dat niet meer gebeurt: plaats kruizen op de deuren en luiken. Daar is hij bang voor. En wat knoflook om het huis strooien kan ook helpen.’

Symethra stond op en legde een handvol bloedbladeren op een leeg bord. ‘Er hoeven er maar een paar in een goede mok brandnetel thee, dus hier kunt u wel even mee vooruit.’ Ze nam een lepel deed wat zalf in een lege kom.

De anderen waren binnen gekomen om wat eten te halen. Diom en Lenya waren het snelst geweest en stonden alweer buiten. Intussen liepen Jolaus en Dalos al naar de deur terwijl Natande en Sabeth nog in de rij stonden. Een tienermeisje dat zo te zien Edrins zus was schepte hen op.

‘Mag ik nog een kom voor Kallin?’ vroeg Sabeth haar. ‘Hij wilde liever buiten wachten.’

Het meisje keek even vragend naar haar vader, die onverschillig knikte. Symethra sloot intussen maar braaf aan in de rij.

Toen Sabeth en Natande het huis ook verlieten kreeg Symethra ook een kom vol geschept. Theras keek Sabeth na. 'Wat is dat nou eigenlijk voor iemand?' vroeg hij zijdelings aan Symethra.

'Wie?' zei Symethra. 'Kallin?'

'Ja, is dat die grote met die donkere huid?'

Symethra besloot maar niet geïrriteerd te reageren op zijn nogal oneerbiedige toon. 'Ja, hoezo?' zei ze kalmpjes.

'Nou, gewoon. Ik heb zoiets nog nooit gezien. Wat is hij voor iets dan?'

Het werd er niet beter op. Kallin was immers een "iemand" en geen "iets". 'Gewoon een Mens, net zoals u,' zei ze. 'Maar zijn ouders waren Zuidereilanders.'

'Oh, hebben ze daar geen gewone huidskleur?' zei de man lomp. 'Hm, wist ik niet. Ik bedoel, die twee meiden zijn ook wat bruiner, maar dat is maar een beetje.' Hij keek haar van opzij aan en lachte wat ongemakkelijk. 'U reist wel in een, eh... ongewoon gezelschap, hè?'

'Oh?' zei ze kil.

'Nou, u bent een vrouw, maar toch een dokter. En die andere meid, die loopt in een broek rond. En dan zien jullie er met zijn allen ook nog uit alsof iedereen ergens anders vandaan komt. En allemaal te paard...' Zijn toon begon langzaam af te zwakken. Blijkbaar snapte hij dat hij onbeleefd bezig was of in elk geval dat Symethra dit niet op prijs stelde. 'Nou ja, het gaat mij ook niet echt aan,' zei hij snel. 'Kunnen we nog iets voor jullie doen?'

Symethra nam een hap van de pap. 'Het enige wat ik nog zou willen vragen is wat informatie,' zei ze.

'Oh,' zei hij verrast. 'Nou, zeg het maar.'

'U zegt dat hier al lange tijd geen reizigers geweest zijn?'

'Al een paar weken niet, nee. Maar dat is wel vaker zo. De meeste komen hier vanuit noord of zuid. Soms ook oost, maar zelden west. Die kant gaan ze trouwens ook niet vaak op.'

'Vanwege de bergen?'

'De bergen,' zei Theras knikkend. 'De rand van de beschaving, hè? En vanwege het moeras. Hier waar we nu staan is de grond wel stevig, maar als je het bos doorgaat kom je bij veel lager terrein. Daar wordt het nat en zompig. Als je ook maar een voet verkeerd zet, kom je d'r nooit meer uit! Dus iedereen trekt eromheen.'

Dat gold dan vast ook voor Nyctoreth. 'Is dat moeras erg groot?' vroeg Symethra.

Theras trok onwetend met zijn mondhoeken. 'Geen idee. Groot genoeg om bijna nooit iemand uit die richting te zien. En dat wordt alleen maar minder...'

'Oh?'

'Tussen dat moeras en hier wonen nog wat mensen,' zei Theras. 'Laat ik ze mijn burens noemen. Paar keuterboertjes en wat houthakkers. Maar de laatste tijd komen die steeds minder hun huis uit, lijkt het wel. Ik weet niet helemaal waarom. Voor zover ik weet is het niet echt bijgelovig volk...'

'Hmm...' zei Symethra. 'Jullie ook niet, hè? Ik zie nergens wilde rozen, hoefijzers of andere zogenaamde gelukbrengers.'

Theras schudde nuchtertjes zijn hoofd. 'Geluk krijg je niet door een ouwe prul aan je muur te spijkeren. Als er een macht is die mijn geluk bepaalt, dat heeft die niet veel aan die troep, maar meer aan mijn trouw. Maar of er zoiets is... Ik weet het niet.'

'Ik kan u één ding zeggen,' zei Symethra. 'De Vampier in kwestie is wel bang voor kruizen, dus plaats die op de deuren en luiken. Maak ze desnoods van dode takken.'

'Goed,' zei Theras. 'Helpt er nog wat anders?'

'Zoals ik zei, knoflook. Misschien wat zout. En misschien wat zilver om de nek dragen.'

Symethra zette haar leeggeeten kom op tafel en liep weer naar buiten. De boer sjokte achter haar aan. Buiten zat iedereen kalm te eten of te praten. Lenya zat iets verderop op een bankje, naast de knecht die gisteren de poort geopend had. De jongen zat met zijn armen op zijn benen geleund en grijnsde al pratend zijn hazentanden bloot. Lenya luisterde met brede glimlach alsof zijn verhaal heel amusant was. Blijkbaar had de tiener niet door dat Lenya een stuk ouder dan hij was. Noch dat ze gewoonlijk niet zo'n schattig poppetje was.

Ze zag dat Theras fronsend naar die twee stond te kijken. 'Wat krijgen we nou?' bromde hij zachtjes, tegen zichzelf. Toen wendde hij zich tot Symethra: 'Dat lijkt me niet zo'n goed idee, dat daar,' zei hij iets luider, maar zo discreet als hij kon. Theras had waarschijnlijk evenmin een idee van Lenya's leeftijd en hoe ze nu waarschijnlijk toneel zat te spelen. Alles wat hij zag was een vreemde meid in mannenkleden uit een raar gezelschap, die opzichtig zat te flikflooiën met de jongens hier.

'We gaan straks weer verder, dus maak u maar geen zorgen,' zei Symethra. Ze zag dat het de boer niet geruststelde, dus voegde ze eraan toe: 'Ik zal er wat van zeggen.'

'Hm,' bromde Theras knikkend, maar met een blik die weinig

tevredenheid toonde. Toen viel zijn oog op Jolaus, die was opgestaan en de meid die net het water uit de put haalde aansprak. 'Godveredorie, die ook al?'

'Hem kennende denk ik dat hij alleen om water vraagt,' zei Symethra. 'Het is een nette man. Maar als u het echt fijn vindt zal ik ook even met hem praten. Goed?'

Theras leek op het punt te staan om heel duidelijk te gaan zeggen wat hij hier allemaal van vond, maar hield zich uiteindelijk in, draaide zich om en beende geërgerd weer naar binnen.

Symethra liep het erf weer op. Ze wachtte even tot de meid haar emmers gevuld had en wegliep voor ze op Jolaus afging.

'De boer is bang dat we met zijn personeel naar bed willen,' zei ze zacht. 'Ik denk niet dat het je daar om ging, wel?'

'Dat kind?' zei Jolaus fronsend. 'Gelukkig niet, zeg. Nee, ik vroeg of er hier vaak mensen komen.'

'En?'

'Niet veel. En de laatste tijd bijna niemand meer.' Jolaus zag blijkbaar dat het antwoord Symethra niet verraste. 'Maar dat wist jij zo te zien al.'

'Ja. Theras vertelde dat er in de richting die wij op willen weinig mensen wonen. Achter het bos ligt een moeras en daar is niet doorheen te komen, blijkbaar.'

'Ja, dat zei die meid ook,' zei Jolaus. 'Tja, helaas, dan heb ik niets nieuws voor je.'

'Het was het proberen waard,' zei Symethra. 'Ik heb liever dubbele dan halve informatie.'

Jolaus knikte. 'Maar dit kan dus ook betekenen dat we ernaast zitten. Ons mannetje gaat vast om dat moeras heen. En hier is al ongeveer een maand niemand langs geweest.'

Symethra zuchtte. Er zat wat in en dat was geen gunstig nieuws. 'Dat zou niet best zijn. Er nu nog omheen trekken kost natuurlijk wéér een hoop tijd. Straks vinden we ze niet meer terug.'

'Er zit weinig anders op,' zei Jolaus wrang.

Symethra keek langs hem heen naar Lenya. De knecht was intussen opgestaan om aan de slag te gaan, maar keek nog even met een poging tot een stoere grijns over zijn schouder naar haar. Lenya keek hem na met een brede, schattige glimlach en stak nog even haar hand op.

Symethra en Jolaus wachtten nog even tot de jongen echt weg was en gingen toen naar Lenya toe, die inmiddels ook opgestaan was.

'Zo? Breng jij schuchtere jongens van 17 het hoofd op hol?' vroeg

Symethra met opgetrokken wenkbrauwen.

‘We hebben alleen gepraat,’ zei Lenya. ‘Ik wilde toch even proberen of ik wat meer aan de weet kon komen. En dat is toch nog gelukt.’

‘Dat er hier al een maand niemand langs geweest is, er naar het westen maar een paar mensen wonen en er een ontoegankelijk moeras ligt?’ zei Jolaus droog. ‘Dat heeft Theras al verteld. En de meid ook.’

‘Ah, maar je moet ze ook niet uithoren,’ zei Lenya. ‘Je moet ze op hun gemak stellen alsof je voor de gezelligheid wat kletst of uit, eh... “diepere” interesse. Dan komt er vanzelf meer uit. Bijvoorbeeld: er is hier inderdaad niemand langs geweest, maar zelf zijn ze twee weken geleden nog het bos in gegaan om graan te brengen naar een houthakker en een molenaar.’

‘Hela,’ zei Symethra. ‘Dat hebben ze ons niet verteld!’

‘Nu hebben we dat ook nooit gevraagd,’ zei Jolaus. ‘Maar ga verder, Lenya. Dit is interessant.’

‘Om te beginnen hadden zowel die houthakker als die molenaar vreemde verhalen,’ zei Lenya. ‘De molenaar had ’s nachts een vreemd licht in het moeras gezien. Alsof er een vuur brandde.’

‘Middenin het moeras?’ zei Symethra.

‘Ja. Hij woont er vrij dichtbij. Hij dacht dat het de Dwaallichten uit de oude verhalen zijn.’

‘Hmm,’ zei Symethra. ‘Dan zijn ze hier toch niet zo nuchter als Theras beweert.’

‘En de houthakker?’ zei Jolaus.

‘Die had gemerkt dat er hout uit zijn voorraad verdwenen was. En behoorlijk veel ook.’

‘Heeft hij niets gehoord dan?’ vroeg Jolaus.

‘Geen idee,’ zei Lenya. ‘Maar wat die nuchterheid betreft: het verhaal van de vuren in het moeras maakt de mensen in en naast het bos blijkbaar benauwd. Ze zeggen ook dat ze wel meer vreemde dingen merken. Er zouden ’s nachts soms rare geluiden vlak buiten de huizen klinken. Sloffende voetstappen, vreemde stemmen, gebonk op de deuren en luiken. Er zouden gevallen bekend zijn waar iemand naar buiten ging om te kijken en nooit meer terugkeerde. Of gevallen waar een compleet huis leeg werd aangetroffen. Het is niet helemaal duidelijk wat er allemaal waar van is, maar de mensen in die streek durven de deur nog nauwelijks uit.’

‘Dat snap ik nog wel,’ zei Jolaus. ‘Dat zijn best griezelige verhalen. En daar praten jullie gewoon lachend met elkaar over?’

‘Ach, die knul neemt het niet serieus. Spookverhalen, zegt hij. Ik weet ook niet of ik in Dwaallichten en Spoken geloof. Maar er is daar in elk geval iets raars aan de hand.’

Jolaus knikte. ‘Er kan een hoop aangedikt zijn, maar gestolen hout is iets erg realistisch. En vuur in het moeras... Misschien toch een spoor van onze oude vriend.’

‘Ik zal eens kijken of mijnheer Theras hier nog wat over weet,’ zei Symethra. ‘Intussen maar klaarmaken voor vertrek.’

Terwijl ze naar de boerderij terugliep overdacht ze Lenya’s verhaal. Dwaallichten zouden Donkere Elfen moeten zijn die met plagerijen bezig waren. Maar die waren daar dan blijkbaar al heel lang niet gezien. Geklop op deuren en geluiden in de nacht leken met dat soort grapjes te rijmen, maar houtdiefstal paste er niet in. En die verdwijningen... Was dit opnieuw werk van Fanril? Maar het vuur en de houtdiefstal moesten al weken geleden zijn. Het leek haar sterk dat Nyctoreth en zijn gezelschap zo lang zouden blijven hangen. Tenzij het echt niet anders kon.

Toen ze de hoeve binnenging, stond Theras in een hoek zachtjes de knecht op zijn donder te geven – het was te zien aan zijn priemende vinger en zijn driftige bewegingen. Symethra schraapte haar keel.

Theras keek nors op: ‘Wat?’

‘Ik hoorde dat u onlangs nog naar uw bureu geweest bent. Dat had u me niet verteld.’

‘Omdat je het niet gevraagd hebt,’ bromde Theras.

‘Ik zou toch graag wat meer weten,’ zei ze. ‘Jullie zijn bij een molenaar en een houthakker geweest?’

Theras knikte. ‘We laten ons graan in die molen malen, dus gaan we af en toe langs bij hem. In ruil mag ’ie wat houden, samen met wat ander spul zoals bier of honing. Lebis, heet ’ie. Fijne kerel.’

‘Hij woont dicht bij het moeras, begrijp ik?’

‘Ja, er stroomt daar een klein watervalletje, dat zijn rad aandrijft,’ zei Theras. ‘Maar het is nog in het bos, hoor. Een dagmarsje hiervandaan als je dat riviertje volgt.’

‘Dat is wel een end,’ zei ze. ‘Moeten jullie er dan niet nog eens langs om de boel weer op te halen?’

‘Dat is juist wat we toen gingen doen,’ zei Theras. ‘Daardoor konden we op de terugweg nog even langs Mannis, die houthakker. Ook een goeie vent, maar niet zo snugger. Woont nog steeds alleen. “Gehecht aan zijn vrijheid”, zegt ’ie. Alsof hij dat werk tot zijn oude dag vol gaat houden. Maar goed, hij bespaart ons ook wat werk, in ruil voor levensmiddelen. Kijk, hout sprokkelen kunnen wij wel,

maar grote bomen omhakken en zagen voor reparaties of bouwwerk, dat is wel een behoorlijk werk, vandaar. Helaas had 'ie dit keer niet zoveel op voorraad. Bestolen, zei 'ie. Ik weet niet helemaal of het waar is, hoor. Zoals ik zei: hij is niet al te snugger. En erg slordig.'

'Wat voor mensen wonen er verder nog in het bos?' zei Symethra.

'Nog wat houthakkers, zoals ik zei,' zei Theras. 'En een jagertje hier of daar. Die schieten wild en kopen d'r dan weer graan of groenten mee, bij ons of bij Lebis of bij andere boertjes. Die boeren vind je vooral rondom het bos, natuurlijk, niet erin. Dat is het wel zo'n beetje, denk ik. Ja, ik denk dat Lebis de meeste verhalen van de bosbewoners had.'

'Over stemmen, voetstappen en gebons in de nacht?' zei Symethra.

'En verdwijningen,' flapte de knecht eruit.

Theras wierp hem een geërgerde blik toe. 'Ja. En aangezien ik al die lui nou nog minder zie dan anders, heb ik geen idee wat ervan klopt.'

'Bent u er daarom niet over begonnen?' zei Symethra. 'Want, met alle respect, dit kan best belangrijk zijn.'

'Ja, hoor eens, eh... ik heb meer te doen dan maar mijn hele hebben en houwen aan jullie vertellen,' zei Theras defensief. 'Je kan ook zelf wat vragen!'

'Ja, maar dit kan toch te maken met de Vampier?' zei ze.

Daar viel de man even op stil. 'Ja, daar zit wat in...' mompelde hij een beetje gegeneerd zonder haar aan te kijken.

Symethra keek hem even streng aan, maar besloot hem verder niet de les te lezen. 'Als ik van hieruit naar die houthakker wil, hoe kom ik daar dan?'

'Eh... Als je er hier aan de westkant uitgaat,' zei Theras, 'dan kom je meteen op het bospad, neem je de eerste splitsing naar rechts. Dan kom je er vanzelf. Maar effe serieus, een Vampier steelt toch zeker geen hout?'

'Het is niet kenmerkend, maar ze doen vaak genoeg meer met hun tijd dan alleen maar bloed drinken,' zei Symethra. 'Het is maar net wat hij ermee zou willen.'

'Misschien een vlot om het moeras over te steken?' zei de knecht. 'En dat dat licht dan daar van komt?'

'Nou, dan schiet 'ie niet erg op,' zei Theras schamper. 'Trouwens, hij kan toch vliegen?'

'Dan hebben we dus genoeg om over na te denken,' zei